Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА  SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807; з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200; з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 36. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 25-го ЛЮТОГО 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 25, 1982 No. 36. VOL. LXXXIX.

ЧУЖІ ЧАСОПИСИ ПИШУТЬ ПРО 90-РІЧЧЯ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

Чикаго, Ілл. — Відомий польський щоденник, „Дзєннік Звйонзкови", що є органом найбільшої польсько-американської безпеченевої організації, помістив у своєму виданні з 12-13-го лютого 1982 року дуже прихильнv статтю про Патріярха Йосифа з нагоди його 90-річчя, як теж листи Патріярха Йосифа з нагоди Різдва до Папи Івана Павла II і кардинала Владислава Рубіна. Лист до Папи був писаний польською мовою, а до кардинала Рубіна — українською. В тих листах Патріярх Йосиф не тільки висловив свої побажання тим високим католицьким достойникам з нагоди Різдва Христового, але також з'ясував засадничі становища польського й українського народів, які страждають під пануванням безбожницького комунізму.

В листі до Папи Патріярх писав, що „тривога Вашої Святости і польського народу є моєю тривогою і тривогою українського народу; так як радість Ваша є нашою радістю в обличчі великої місії, яку спільно нам дав сповнити на Сході загроженої Европи Спаситель людини, щоб людина віднайшла в ній свою властиву велич, гідність і вартість, про що й співають наші святі коляди".

В листі до кардинала Рубіна Кир Йосиф писав: „Прийміть, Еміненціє, моє запевнення, що не забуваю і молюся враз із моїм народом за Вашу батьківщину Польщу. Та й прохаю і Вас, Достойний Владико Кардинале, пам'ятати про мою батьківщину Україну, бо її болі і ярмо не менші за сучасні страждання Вашого народу, та й говорити їй не дають, і про неї ніхто не заговорить. Моїм побажанням у цей святочний час є, щоби польський і український народи в найближчому майбутньому втішалися повною свободою і незалежністю, та в любові і братній співпраці будували у світі мир і правдиву справедливість".

У виданні з 18-го лютого 1982 року відомий російський щоденник в Ню Йорку, „Новое Русское Слово", помістив на першій сторінці новинку та знімку Патріярха Йосифа з нагоди його 90-річчя. Під заголовком „Ватикан відзначує жертву Ґулаґу" новинка подає, що 17-го лютого ц.р. „Патріярх Йосиф Сліпий, голова Української Католицької Церкви, який відбув 18 літ в советських концтаборах, обходить 90-річчя свого народження. Газета подає, що він став головою Української Католицької Церкви по смерті архиєпископа Шептицького в 1944 році і що в 1946 році разом з 2,000 унітських єпископів і священиків був арештований за відмову співпрацювати зі советськими властями. Після його звільнення Хрущовим в 1963 році, Архиєпископ Сліпий перебуває в Римі, де провадить свою діяльність, не зважаючи на погрози зі сторони Москви, і де Папа Павло УІ надав йому кардинальський капелюх.

УНСоюз стимулюватиме театральне мистецтво

Ню Джерзі, Н.Дж. (М.К.) — Мале мешакання в Ґрінвіч-селі в Ню Йорку кілька тижнів було місцем зустрічі групи молодих українців, обдарованих і захоплених мистецтвом професіоналістів, стурбованих існуванням певної прогалини в розвитку сучасного модерного театрального мистецтва і загально естрадного серед українських поселенців, яке було б помостом поміж традиційною українською народною культурою і двокультурністю українських американців. Зібрані тут ці професійні артисти вирішили щось у тому напрямку зробити, щоб цю прогалину заповнити, але перше треба було переговорити про ці справи, зрештою — познайомитися поміж собою, бо досі ледве чи вони знали одне одного.

Ідучи назустріч бажанням цієї групи молодих українців, Відділ братської діяльности при Головній Канцелярії Українського Народного Союзу вирішив взяти ініціятиву в свої руки, — тому на зустрічі була керівниця цього Відділу Марта Кордуба.

В зустрічі брали участь: Тарас Шиповик, дириґент, композитор і хореограф, який під цю пору працює заступником менаджера нюйоркського Шекспіріянського фестивалю; Нуся Мартинюк, балерина, яка виступає в Ніколаї театрі балету в Ню Йорку і викладає хореографію на рівні високошкільному; Лариса (Лаорет) Кукрицька-Лисняк, телевізійна актриса, відома з таких колишніх денних програм на телевізії, як „Доктори" і „Гайдінґ Лайт"; Аня Дидик, ґрадуантка драматичного факультету в Ратґерс університеті, кожнолітня конферансьє Союзівки, тепер на праці в Головній Канцелярії УНСоюзу, і Лідія Гаврилюк малода нюйоркчанка з музичним дипломом.

Ці конструктивні розмови внесли багато ясности в пропоновну програму, і напрямні були ухвалені. Зібрані тут вирішили:

Створити курси і „робітні семінарі" (воркшапс) для осіб, які виявлять зацікавлення досліджувати сучасне сценічне мистецтво, що базувалося б на українській тематиці. Ці курси і „воркшапс" будуть у заряді професійних знавців своєї справи (назви курсів, час і місце будуть подані незабаром, приблизний початок визначено на середину березня).

Організувти групу, яка візьметься ставити на сцені п'єси, театральні картини і даватиме концерти, у яких віддображуватиметься двокультурний досвід американських українців; ця група використовуватиме у своїх сценічних втіленнях ті форми мистецького вияву, які появляться на форумі згаданих вгорі курсів-семінарів.

Мета цих почнів: а) донести українські теми і український зміст до неукраїнських сцен, у той спосіб поширюючи знання про Україну і несучи розвагу неукраїнській авдиторії; б) культивувати зацікавлення і співдію серед українських американців, особливо молодшої ґенерації, у сучасних українських сценічних виявах, при чому зміст цих сценічних виявів повинен бути таким, з яким українські американці можуть себе зідентифікувати; в) іти поза клясичні і поза традиційні українські театрально-сценічні форми вияву, щоб дати свій внесок у розбудову і експериментування різноманітних аспектів сучасного сценічно-театрально-естрадного мистецтва.

Василь Шаран перебуває в шпиталі

Джерзі Ситі, Н. Дж. — В неділю, 31-го січня 1982 року, Василь Шаран, голова Округи УНС в Торонто, повертаючи автомобілем разом з дружиною з церкви, зударився з другим автомобілем, внаслідок чого його дружина має тріснену в клубі кістку, перебувала в шпиталі, але вже повернулася домів, а В.Шаран має поломану ногу і чотири ребра і ще дальше перебуває у шпиталі.

Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу складає подружжю Шаранів співчуття з того приводу та бажає їм скорого і повного видужання.

ЗАВЕРШЕНО ВЕЛИЧАВІ СВЯТКУВАННЯ ЮВІЛЕЮ БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

Рим, Італія (В.М.). — На день уродин Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого 17-го лютого 1982 року, коли Українська Католицька Церква, а з нею і весь український народ відзначали 90-річчя життя цієї великої людини, з'їхалося до Риму понад 500 прочан, що разом із членами української колонії в Римі склали поклін своєму „Батькові і Главі".

Напередодні ювілею відбулися мир'янські з'їзди та ряд церковних відправ. В сам день ювілею відправлено в соборі св. Софії Архиєрейську Літургію, до якої стали одинадцять українських Владик на чолі з ювілятом Патріярхом, десять митратів та понад тридцять священиків. З Владик були присутні: Митрополити Канади і ЗСА Максим Германюк і Стефан Сулик, Архиєпископ-Коадьютор Мирослав Любачівський, єпископи Ніль Саварин, Ізидор Борецький, Іван Прашко, Платон Корниляк, Василь Лостен, Єронім Химій, Мирослав Марусин і Іннокентій Лотоцький. Співслужили також Протоархимандрит Отців Василіян Ізидор Патрило та настоятелі Отців Студитів і Отців Салезіян.

В Літургії взяли участь Кардинал Владіслав Рубін, префект Східньої Конґреґації, як делеґат Папи, та монсеньйори Брщуні і Ріщі з тієї ж Конґреґації, великий прихильник українців, французький архиєпископ Жан Рюпп, монс. Мілан Сімчіч із Конґреґації клиру та інші. Собор св. Софії був вщерть виповнений богомольцями, які співали самоїлкою цю торжественну Літургію під орудою Архимандрита Івана Музички. Серед вірних було багато молоді, в тому питомці великої і малої семінарій в Римі.

Після Святої Євангелії Кардинал-Префект Рубін прочитав від Папи Івана Павла II лист-побажання для Ювілята українською мовою. В листі Папа підкреслює, що це є ювілей цілого українського народу і Вселенської Церкви та що в ці дні звертається до Їх Блаженства віруюча Україна з найкращими побажаннями. До папських побажань кард. Рубін додав і свої особисті.

Патріярх Йосиф відповів коротким словом, дякуючи Папі за його прихильність, згадав покійних Папів, зокрема великого Божого угодника Івана XXIII, завдяки якому Блаженніший опинився на волі. Нагадав Патріярх і страдальний шлях цілого народу та свій особистий, підкреслюючи постійний Божий палець, що провадив його і вірних через страждання до кращого життя в майбутньому. Він закликав усіх витримати у вірі та у змаганнях за права УКЦеркви.

Після Літургії Патріярх прийняв в приміщеннях Українського Католицького Університету співслужачих владик і гостей перекускою. Так само господарі цієї обителі гостили й усіх прочан, що довго не хотіли розходитися. Чужі і українські представники підходили до Блаженнішого з побажаннями.

Наступного дня в четвер, 18-го лютого, влаштовано святочний обід-гостину в „Домус Маріє", де перебувала також більшість приїжджих прочан. Понад сподівання прибуло багато учасників, так що в останній хвилині треба було збільшити кількість місць; гості одночасно були у двох суміжних залях. Патріярха, владик та почесних гостей впровадив почот Лицарів Колюмба. Господарем гостини був проф. Леонід Рудницький з Філядельфії. З чужинецьких церковних достойників були ті самі репрезентанти Східньої Конґреґації, що і попереднього дня в церкві.

Після обіду відбулася коротка мистецька частина, у якій виступали солістка Одарка Мазурик з Парижу та дівочий хор „Діброва" з Мюнхену під диригентурою Марії Гарабач.

З промовами виступали: від єпископату і духовенства Владика Ізидор Борецький; від мир'ян новообраний голова Українського Патріярхального Світового Об'єднання проф. Богдан Лончина та екзекутивний директор міжнародного об'єднання „Церва в Потребі" о. Ван Стратен. Останній заявив, що Українська Католицька Церква на чолі з її Ісповідником віри заслуговує на те, щоб її Патріярхат був визнаним. Він також проголосив, що його організація на 1982 рік призначила для потреб Української Церкви у світі один мільйон долярів.

Від українського наукового світу промовляв ректор Українського Вільного Університету проф. Володимир Янів, а від політичних центрів голова ЗЧ ОУН Ярослав Стецько, від Політичної Ради ОУНз мгр Іван Чорній та від Українського Демократичного Руху ред. Михайло Добрянський. Коротке слово від СКВУ та Координаційного Осередку Українських Центральних Громадських Установ в Европі сказав Степан Мудрик. Тостмайстер оголосив приблизно сто установ і товариств, від яких наспіли привітання.

Патріярх у короткому слові подякував всім за вияв такої любови і прихильности, закликав до однодушности і жертвенної праці для своєї Церкви і народу. Основним документом цілого святкування слід уважати „Послання Блаженнішого Патріярха Йосифа в 90-ліття свого життя". В ньому викладена програма Патріярха і Української Церкви на майбутнє десятиліття. Особливо з великим закликом звертається Патріярх до своїх вірних в Україні.

Ювілейна гостина кінчилася у великому піднесенні всіх присутніх під співи „многолітствія та „Молитви за Патріярха", яка вже тепер стала вселюдною молитвою усіх українців-католиків не лише на поселеннях, але її знають вже і на українських землях. Приємно було зустрінути на ювілеї священиків і вірних із східньоевропейських країн. Зокрема зворушливо прозвучав писемний привіт із Сибіру від духовних дітей Патріярха-Ювілята, що його прочитано в час цієї ювілейної гостини.

Ще й у наступних днях окремі делеґації від установ, епархій та парафій були прийняті на авдієнції Патріярхом, які — крім висловів щирих побажань — складали йому свої дари любови. Ювілейними днями в Римі щойно розпочалося відзначення 90-ліття Патріярха Йосифа. Воно буде продовжуватися на місцях в багатьох громадян аж до осени, коли плянується черговий звичайний синод ієрархії Української Католицької Церкви і сподівано велика проща вірних до Риму та на посвячення українського католицького храму в Люрді.

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ В ПОЛЬЩІ НЕ ВТИХАЮТЬ

Варшава, Польща.—Замість того, щоб зменшувати тиск на населення Військова рада національного спасіння, яка міцно держить владу у своїх руках від 13-го грудня минулого року, тобто від проголошення воєнного стану в Польщі, переводить все нові й нові арешти серед населення, зокрема інтелектуалістів, студентів і прихильників вільної профспілки „Солідарність",—кажуть політичні спостерігачі і західні дипломати у Варшаві.

Пресове аґенство Ройтерса інформує, що поліція перевела широкозакроєні арешти серед студентів Варшавського й інших університетів, обвинувачуючи їх у приналежності до нелегальної організації, яка поставила собі за мету змагатися збройно за привернення повної суверенности для Польщі. Ця організація, згідно з опінією варшавського радіо, розклеїла на мурах багатьох міст великі плякати із закликом до населення супротивлятися зарядженням Військової ради, розкинула масу антикомуністичних летючок з виразним натяком на советське вмішування у польські справи і заподанням численних фактів, а також поздирала, або позатирала чорною фарбою урядові зарядження.

Варшавське радіо твердить, що „Союз боротьби за незалежність" (це ніби назва підпільної організації) розпоряджає мабуть своєю друкарнею, бо в останніх декількох днях на вулицях міст появилося маса друкованого матеріялу . Прокуратура веде у цій справі докладне слідство.

Комунікат польського радіо часово „збігся" із статтею надрукованою в органі комуністичної партії „Трибуна Люду" про проблеми молодого покоління, серед якого, як пише газета, дається завважити „відосередкові тенденції і свого роду кризу, яка виявляється у вислові недовір'я до власного уряду і партійного керівництва".

Крім того „Трибуна Люду" каже, що „опозиція" хотіла б втягнути польську молодь у свою орбіту, щоб потім використати її у громадянській війні.

Значить,—кажуть західні спостерігачі,—польська компартія, уряд, а зокрема Військова рада, все ще живуть у страху перед громадянською війною і бояться марива розплати від власного народу. Ціж спостерігачі думають, що крім натиску на священство, а може навіть на польський єпископат, небавом розпічнеться нагінка на молодь, зокрема на ту її частину, яка не цілком задоволена теперішньою владою. Зрештою деякі польські газети, зокрема „Жолнєж Вольносці" й інші вже натякали на небезпеку зі сторони „збаламученої ідеологічно молоді".

Багато залежатиме мабуть від нарад Центрального Комітету Польської Об'єднаної Робітничої (комуністичної) партії, яка вже в цьому тижні відбуватиме свої чергові наради, до речі перші від проголошення воєнного стану. Дипломати думають, що на цій нараді може дійти до зудару між поміркованими і правими комуністами, але вони не допускають великих можливих перемін з уваги на тривання виїмкового стану і наявности твердої руки Войцєха Ярузельського та військової армади.

Справа Ващенків вирішиться в березні

Москава. — Драматична боротьба п'ятичленної родини Ващенків і, можливо, також двох інших п'ятидесятників, які схоронилися в американській амбасаді в Москві перед переслідуваннями советського уряду і комуністичної партії добігає до кінця. Лідія Ващенко, яка була опустила добровільно амбасаду, щоб дістати конечну лікарську опіку, а після звільнення зі шпиталю полетіла до Черноґорська на Сибірі, міста постійного замешкання родини Ващенків, потелефонувала звідти, що советські урядові установи повідомили її про видання віз наступного місяця.

Родина Ващенків—вірні секти п'ятидесятників, у часі перебування в Черноґорську були прикладними практикуючими членами тієї секти. Советська влада намагалася застрашувати їх.

Їх почали переслідувати, караючи під будь-яким претекстом, тягаючи на міліцію та насилаючи на них хуліганів. Безрадна родина Ващенків, а з ними двоє інших п'ятидесятників рішили шукати дозволу на виїзд за кордон, бо в СССР вони вже жити не могли.

В тій цілі вони прибули до Москви, але тут їм рішуче відмовлено дозволу на виїзд а навпаки загрожено судом і дальшими переслідуваннями. КҐБ заопікувався ними, але їм удалося вирватися з-під опіки аґентів КҐБ і втекти до американської амбасади.

Згідно з правами дипломатичної екстериторіяльности американська амбасада дала їм схоронище, але відмовилася дати право азилю. З того часу, тобто понад три і пів року, Ващенки й двоє других п'тидесятників перебували в амбасаді, де їм дано приміщення в пивниці, бо іншого не було.

Цього року Лідія Ващенко і її мати розпочали на Різдво голодівку, домагаючись остаточного полагодження справи. Після декількох тижнів голодування Лідія важко захворіла й для врятування її здоров'я, а може навіть життя, вона мусіла удатися до шпиталю.

Советська влада пообіцяла, що після видужання вона дістане дозвіл об'єднатися зі своєю родиною в американській амбасаді. А крім цього урядові чинники в Москві заявили, що Ващенки дозвіл на виїзд за кордон дістануть, але в місті свого постійного перебування, тобто в Черноґорську на Сибірі.

Лідія відлетіла туди й тепер передала вістку, що советські чинники пообіцяли вирішити справу в березні.

У світі

МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ республіки Ель Сальвадор повідомило, що покищо тільки американці є військовими дорадниками сальвадорських збройних сил. Одначе, як подає у своєму повідомленні міністерство, вже в недалекому часі можуть також старшини й професійні підстаршини арґентинських збройних сил взяти участь у вишколі сальвадорських вояків. Міністер оборони Сальвадору Хозе Ґіллермо Ґарсія повідомив на пресовій конференції, що шеф генерального штабу сальвадорських збройних сил, полковник Рафаель Фльорес Ліма перебуває саме тепер в Арґентині й відбуває розмови з урядовими та військовими експертами у цій справі. Міністер Ґарсія відмовився дати докладніші вияснення про стан переговорів полковника Ліми, але сказав: „Є зовсім виразна можливість, що Арґентина й інші країни візьмуть участь у вишколі наших вояків. Одначе дотепер ми ще не передали такого формального прохання, а також не маємо плянів негайно це зробити". З інших джерел повідомляють, що, крім Арґентини, Уруґвай, а може й інші південноамериканські країни пришлють до Сальвадору своїх військових дорадників.

У САЛЬВАДОРІ ПРОХОДИТЬ остання підготова до парляментських виборів, які відбудуться 28-го березня ц. р. Ліві політичні партії, які ведуть збройну партизанську боротьбу проти уряду, очоленого президентом Наполеоном Дюарте, відмовилися від участи в тих виборах, а командування партизанських відділів приготовляє бойові акції з наміром їх зірвати. Генерал Ґарсія, міністер оборони Сальвадору, заявив, що армія опанує ситуацію й охоронить нормальний перебіг виборів. Уряд Сальвадору запросив уряди понад 60-ох держав прислати своїх обсерваторів в часі виборчої кампанії та в день виборів. Одначе, покищо небагато країн висловили згоду зробити це. Уряд ЗСА підтримує концепцію виборів в Сальвадорі, як мирний засіб для полагодження внутрішнього конфлікту. Дотепер, крім ЗСА, погодилися вислати своїх обсерваторів такі країни: Англія, Єгипет, Уруґвай, Колумбія, Коста Ріка. Бразилія й Канада вже відмовилися взяти участь. Інші країни повідомили приватно, що участь візьмуть, але ще не прислали офіційної згоди на це.

ОРГАНІЗАЦІЯ АФРИКАНСЬКОЇ ЄДНОСТИ, в склад якої входить 50 різних африканських держав стала форумом конфлікту довкруги проблеми партизан Полісаріо. Партизани Полісаріо воюють з Марокком, намагаючись відірвати від нього ту частину, яку Марокко перебрало після ліквідації еспанської колонії й створити з неї самостійну державу Полісаріо. Другу частину колишньої еспанської колонії перебрала держава Мавританія. Одначе 1979 року Мавританія зреклася тієї території й передала її на користування Полісаріо. Більшість африканських держав визнали Полісаріо, а партизан, які виступають під тією назвою, — воюючою стороною, яку теоретично підтримують вони. Одначе Марокко рішуче протиставиться тому, тим більше, що сусід Марокко, Альжир, бере участь у тому конфлікті по боці партизан Полісаріо.

В Америці

ВЕЙН Б. ВІЛЛІЯМС, якого прокуратура в Атланті, Джорджія, обвинувачує у вбивстві двох негритянських юнаків і підозріває його у вбивстві 10-ох інших, виступив на початку цього тижня у власній обороні і заявив, що він нікого не вбив і не плянував жадного вбивства, а навіть не думав про доконання будь-якого злочину. Крім того підсудний назвав себе „безжурною людиною" і підкреслив, що він крім мистецтва, зокрема музики і вишукування талантів серед молоді, нічим більше у житті не цікавився. Він також заперечив раніші твердження про свою нібито ненависть до негритян, бо сам є негром. „Я ніколи про ці справи ніде не висловлювався і тому вважаю такий закид великою несправедливістю", — заявив Вілліямс на суді.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРАТОР у Бостоні Масс., поставив у стан обвинувачення англійця Браєна А. Моллера-Бучера, власника підприємства для виробу компюторів і одного з його службовиків, Пола С. Карльсона, за те, що вони без дозволу федерального Уряду продавали трьом комуністичним державам модерні компютори. Суддя Лоренскоген заявив, що суд над двома згаданими „торгівцями" відбудеться 3-го травня ц. р. і вони відповідатимуть за продаж компюторів Польщі, Румунії і Болгарії. В жовтні минулого року президент Роналд Реґен заборонив продаж модерної технології для комуністичних країн, які опісля використовують її для офензивних цілей.

ОКРУЖНИЙ ФЕДЕРАЛЬНИЙ суддя Марвін Шуб заявив у злості, що коли Служба імміґрації і натуралізації не накаже звільнити 1,425 кримінальників, які разом з втікачами прибули до цієї країни з Куби, то він випрацює свій власний плян звільнення, або передасть цю справу до Найвищого Суду ЗСА. Служба імміґрації і натуралізації, діючи за згодою федерального Уряду, тримає покищо в ізоляції тих кубинців, які поповнили злочини будучи на Кубі і яких Фідель Кастро „прилучив" до втікачів, щоб позбутись легким способом кримінального елементу з країни. Суддя Шуб, який виявився великим „покровителем" кубинців-кримінальників, стоїть на становищі, що вони не поповнили жадного злочину на території З'єднаних Стейтів Америки і жадна інстанція не має права держати їх в ізоляції, чи карати за доконані злочини в іншій країні..

ПРИНАЙМНІ 1,55 мільйонів жінок у З'єднаних Стейтах Америки перейшли аборти леґально в 1980 році, — інформує дослідний інститут АланаҐауттмейкера у своєму річному звідомленні. У порівнянні з 1973 роком, число абортів в ЗСА майже подвоілося у 80-их роках. Працівники згаданого інституту погоджуються з твердженям багатьох дослідників, що в 1981 році почався зворот до материнства, багато жінок, які колись навіть не допускали думки про народження дітей стали вагітними чи народили дітей, а при тому долучились до руху, який вже віддавна поборює аборти, вважаючи, що така форма запобігання є наявним вбивством ненароджених дітей. Цей рух сильно підтримують майже усі Церкви в ЗСА.

В ЗАКЛЮЧНОМУ КОМУНІКАТІ конференції американських губернаторів, яка, як відомо, відбувалась в кінці минулого тижня у Вашинґтоні, виразно підкреслюється рішучий спротив більшости губернаторів проти „нового федералізму" президента Роналда Реґена. Промовці наголошували, що Президент повинен почекати з „новим федералізмом" аж до часу поправи економічної ситуації. Пріоритетом Уряду повинні бути тепер господарські справи, інфляція і рецесія, а всякі експерименти чи структуральні справи треба відкласти на пізніше. Політичні спостерігачі кажуть, що з такою позицією губернаторів, яку всеціло підтримують демократи, погоджується велика частина американського народу.

В МАДРИДІ триває судовий процес проти старшин еспанських збройних сил і національної ґвардії за їхню спробу державного перевороту. На лаві підсудних знаходяться також три генерали, які були великими прихильниками короля Хуана Карльоса а один навіть був його близьким приятелем. Генерали зізнають перед судом, що вони підтримували ідею перевороту в переконанні, що за тією ідеєю стоїть також король, який, на їхню думку, опісля змінив своє становище і пішов проти змовників.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 — Jersey City, N.J. 07303

Переслідування культури в Польщі

„На війні мовчать музи" — каже староримська правда. І ми знаємо це з досвіду. Ще за Першої світової війни, зараз після її вибуху, в царській Росії закрито всі найменші прояви української культури — не стало ні одної газети, ні одного театру; те саме завели російські окупанти в Західній Україні, включно із замкненням українських шкіл, коли в першому етапі війни Росія залила своїм військом Галичину по Тарнів, — вимазано там було всі сліди будь-якої культурної діяльности. За Гітлера було ще гірше: в окупованих країнах палили прилюдно нестравні для нацизму книжки, виарештували професорів Ягайлонського університету в Кракові, розстріляли видатного письменника Боя Желєнського у Львові, у Києві розстріляли поетесу Олену Телігу.

Тепер у Польщі, від часу проголошення там воєнного стану, пішла нагінка проти акторів, журналістів, письменників. Арештували фільмового директора Казімєжа Куца, який вславився фільмом про протинімецьке повстання на Шлезьку. На щастя, на інтервенцію єпископа його звільнили. Але арештували і в'язнять цілий ряд акторів і акторок. Повели так нагінку проти всіх діячів культури, які стали були членами центральної професійної спілки „Солідарність", що пішов підпільний рух за проголошення бойкоту державних радіостанцій і телевізійної станції. Вістки, які надходять з Польщі, й оповідання туристів одностайно стверджують, що затяжна криза в Польщі не обмежується до боротьби комуністичної верхівки проти політичних вимог „Солідарности", а поширено боротьбу проти будь-яких проявів вільного духа, проти культури.

Це стара правда, що кожна диктатура лякається вільної думки і переслідує її. Тоталітаризм саме й полягає в тому, що він втолочує все життя в одну, визнану панівною системою форму. Тому в Совєтському Союзі скасовано свободу вислову і накинено всім мистцям і загально творцям культури норму „соцреалізму". І тому в новітній історії української культури існує чорний період „розстріляного відродження", період „Обірваних струн".

Але правда, що „дух сильніший за матерію", він зберігає надалі свою силу. Духові течії створювали базу для революції — Великої французької революції і протицарської революції чи большевицької, але вони справжні вороги кожного тоталітаризму, лівого чи правого. І генерал Ярузельскі та його наказодавці заслабі, щоб знищити польську культуру, щоб знищити волю надовго.

НАЙВИЩІ ЧИННИКИ ВАТИКАНУ РІШИЛИ приступити негайно до побудови такого протибомбового приміщення для документів і бібліотеки Ватикану, яке витримає найважчу атомову атаку. Керівник Ватиканської бібліотеки священик Альфонс Стіклер, австрієць, повідомив, що будова коштуватиме майже два мільйони долярів і помістить понад 70,000 найцінніших документів і мільйон книжок.

О. Власенко-Бойцун

У ПОКЛОНІ ГЕРОЇНЯМ ЗА ДУШУ І ВОЛЮ НАРОДУ

Глянувши ретроспективно на нашу історію, мусимо ствердити, що доля української жінки в порівнянні зі західньоевропейською жінкою була завжди куди твердша і важча. Коли жінка Заходу — це була пані або лялечка, іграшка чи слуга свого мужа, який не лише забезпечував свою родину матеріяльно, але теж охороняв її від ворогів, то у нашій степовій країні жінка нарівні з чоловіком була виставлена на постійну небезпеку: в давнину — на орди кочовиків, згодом на татарські й турецькі наскоки, вкінці на польське чи московське ярмо. Всі ці несприятливі обставини заставили її бути матір'ю і дружиною, але також опікуном і захисником своєї сім'ї. Тому рівність її з чоловіком була від віків однією з українських традицій.

Це українська жінка зберігала і передавала нащадкам невмирущу рідну пісню, мову, традиції; вона часто не лише виховувала, але й утримувала своїх дітей, була хоронителем їхньої національної свідомости і моральности. Оцій моральній силі та невсипущій праці української жінки завдячуємо те, що народ, не зважаючи на лихоліття, живе. Вона нарівні з чоловіком несла тягар нашого поневолення. Вона, як і її муж, боролась за саме життя, а коли його вбивали чи засилали на каторжні роботи, вона уміла завжди своєю працездатністю продовжувати життя своїх дітей.

А скільки жінок жертвувало своє життя в обороні своєї родини, свого села — нам невідомо, бо історія не зберегла їх імен чи прізвищ, лише деякі геройства оспівані в народних піснях чи думах вказують на фрагменти з життя тих давніх героїнь, як, наприклад, в думі „Маруся Богуславка":

Та на святий празник, роковий день Великдень,
став пан турецький до мечеті від'їжджати,
став дівці-бранці, Марусі, попівні-Богуславці
на руки ключі віддавати.

Тоді дівка-бранка, Маруся попівна-Богуславка
добре дбає —
до темниці приходжає,
темницю відмикає,
всіх козаків,
бідних невольників,
на волю випускає і словами промовляє:

— Ой, козаки, ви бідні невольники!
Кажу вам, добре дбайте,
в городи християнські утікайте!"...

І хоч Маруся Богуславка добре знала, яка сувора кара її очікувала від турецького пана, але вона не жаліє свого молодого життя за ціну волі рідних козаків.

А хто з нас ще в дитинстві не захоплювався оповіданням Бориса Грінченка „Олеся" про дівчинку, яка запровадила татарський загін у болота трясовиння, щоб зберегти життя свого братіка і своє село ціною власного життя.

Або „Маруся" — оповідання Марка Вовчка про дівчину, що перевезла січовика в Чигирин до пана гетьмана в важливих військових справах. Оповідання „Маруся" захопило неменше французьких читачів як українських та принесло чимало признання авторці, хоч згадані теми письменники запозичили з народних переказів.

А скільки народних пісень і переказів завдячує наше нове письменство неписьменній бабусі — Явдосі Сивак, яка зберегла у пам'яті 1,008 пісень і заспівала їх до запису, ще й розповіла багато казок і приказок та просила, щоб підписати їх прізвищем Зуїха, бо не вона, а численні бабусі виспівали душу народу та зберегли геройські вчинки української жінки, хоч їхні справжні імена розгубились, чи радше злились, у народних піснях чи переказах. І саме їхні пісні, їх перекази породили наших найкращих поетів — Тараса Шевченка і Лесю Українку, Василя Симоненка і Ліну Костенко. І вони наново оформили й оформлюють народну творчість, виховали і виховують нові покоління, які підняли слово-меч в обороні поневоленого народу.

Т. Шевченко і Леся Українка бачили ясно призначення свого слова. Шевченко закликав — „Кайдани порвіте!", а Леся Українка наказувала: Нехай впаде тюремна стіна. Її горді слова понесли в Україну її героїні, яких вона з огляду на цензуру називала різними чужими іменами: античної Кассандри, шляхетної Прісцілі, самітньої Іфігенії, вірної Йоганни і нещасливої боярині українки — Оксани; всі вони прообрази грядучого покоління жінок-борців, що не лякалися смерти.

Палкі слова поетеси зачарували перше покоління XX століття. На її поклик ставали жінки Першої і Другої світових війн, медсестри, зв'язкові, розвідчики і воїни УГА, УВО й УПА. Від Софії Галечко

(Продовження на ст. 5)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

ТРЕТІЙ КОНЦЕРТ УІА

Як із національного, так і з культурного боку воно корисно і будуюче, що в Ню Йорку в Українському Інституті Америки маємо оці камерні концерти з „Серії українських композиторів", в більшості маловідомих або вперше виконуваних творів. Бо ось ця праця починає впливати на інші осередки українського поселення. Відома піяністка Люба Жук із Монтреалю, де вона вчителює у МекҐіл університеті, прислала мені програму дуже цікавого камерного концерту з творів українських композиторів, що відбувся у залі цього університету у понеділок, 1-го лютого ц. р. В програмі були твори Барвінського, М. Колесси, Скорика, Фіяли і Ляшенка. Ще цікавіше, що виконавцями крім самої Л. Жук були — як виходить із програмки — мистці: скрипаль, віоліст і віольончелістка, не-українці. А це вже навіть подвійна пропаґанда української музики і культури. Віримо, що ця шляхетна і корисна ідея поширювання української культури в формі музики, в цьому випадку камерної, розповсюдиться і на інші більші скупчення наших людей, як Чикаґо, Філядельфія, Торонто та інші, бо там, як знаємо, існують наші інструменталісти і зацікавлені слухачі.

Щодо нюйоркського концерту у суботу, 7-го лютого ц. р., то заля була — а це дуже важне — виповнена вщерть добірною публікою. Правдоподібно, добрий відгомін попереднього концерту, що заблистів неповторною „Елегією" Людкевича, стягнув на цю імпрезу не тільки місцевих слухачів, але теж зі стейтів Ню Йорк, Ню Джерзі і Коннектикат.

У першій частині програми ми почули „Тріо А-моль" Василя Барвінського на скрипку, віольончелю і фортепіяно, та Віктора Косенка „Сонату тв. 18" на скрипку і фортепіяно. Другу половину концерту присвячено Несторові Нижанківському з його фортепіяновими „Варіяціями на українську тему Фіс-моль" чи „Великими варіяціями", та „Тріо Е-моль". Обидва тріо, головно Нижанківського, були мабуть уперше виведені у ЗСА.

Творів Барвінського, а особливо Нижанківського, не зважаючи на те, що вони обидва ніби то реґабілітовані большевицькою владою, не тільки не виконується у практиці, але найчастіше навіть не згадується їхніх імен. Тут прикладом може послужити одна з найновіших музикологічних праць В. Л. Клина „Українська радянська фортепіянна музика", під фірмою Академії наук УССР, вид. „Наукової думки", Київ, 1981 року, де про цих двох композиторів, вийнятково заслужених на полі нашої фортепіянової музики, немає і згадки. Та це ще тільки один приклад із облудної і нищівної московсько-большевицької політики в Україні.

В. Барвінський створив два тріо: А-моль і Ес-моль, з яких почули ми те перше. Хоч це одна з його початкових композицій, музичний стиль молодого автора є зовсім визрілий і його він дотримувався все життя. Це була справжня приємність почути високої вартости музичний твір, сповнений щирого „барвінкового", як казав Людкевич, ліризму та рідної атмосфери в виконанні молодих поклонників української музики: скрипальки Галі Стрілець, челіста Нестора Цибрівського і піяніста Томи Гринькова. Найбільше сподобалась третя коломийкова частина „Тріо як своєю цікавою ритмічністю, так і принадною тематичною ґраціозністю. Косенкова „Соната" у виконанні Стрілець і Гринькова була духовою насолодою імпрези. Цей знаменитий твір, навіть без народопісенної канви, знаменує високомистецький полет творення і безпосередність глибокого музичного переживання. Скромна і симпатична скрипалька зі своїм чистим сріблистим тоном і інтелектуальним підходом виконання та всебічний Гриньків зуміли вповні зискати собі признання публіки. У другій частині, якщо мова про рідкісний успіх „Великих варіяцій" Нижанківського, що їх уже торік заграв Гриньків, то виглядало, що ця точка повинна б була закінчувати концерт. Однак не можна замикати програми фортепіянових сольо, коли підставою імпрези є саме камерна музика. Це належить сказати тому, що найбільшим успіхом увінчались знову „Варіяції". Хто раз почув чарування цієї розцвілої мелізмами композиції, ніколи її не забуде. Цей твір — насичений вийнятково щиросердечною народністю, жагучою тугою, безшабашним патосом та іскрометним темпераментом, віддав Гриньків ще більше одухотворено, як попередньо. І чи ця композиція виношена в душі Нижанківського — з кохання до славної піяністки Любки Колесси, чи з любови до рідної України (створена у Відні), це без найменшого сумніву вийнятковий і одноразовий твір. Коли ж бо торік успіх як композитора, так і піяніста був величезний, то тепер він був просто оголомшуючий. Не хотілося вірити, що наша публіка може так гаряче реаґувати на гру самого фортепіяна.

Якщо ж ідеться про „Тріо Е-моль" цього композитора, то успіх його не дорівнював захопленню „Варіяціями". Не тому, що „Тріо було мистецько менше вартісне, а тому, що своєю музикою, дисонантною мовою воно заскочило наших слухачів. Твір виявився дещо затяжкий, щоб його на-

(Продовження на ст. 6)

Ярослав Татомир

ПРИЦІЛ — АМЕРИКА

Target-America: The Influence of Communist Propaganda on U. S. Media, By James L. Tyson, Published By Regnery Gateway, Chicago.

III

Компанію проти Сі-Ай-Ей так спрепаровано, що критика цієї преважливої аґенції виходила начебто від самого американського суспільства і проходила під такими гаслами: Сі-Ай-Ей шпигує за американськими горожанами; його діяльність означає, що ЗСА — це „поліційна держава"; Сі-Ай-Ей — це непотрібна аґенція у добу „детанту"; Сі-Ай-Ей — це рам'я американського імперіялізму, воно веде неморальну роботу; плянувало вбити Кастра... і т. п. і т. д.

Перших двадцять років після Другої світової війни пропаганда проти Сі-Ай-Ей виходила майже виключно з Москви. Від приблизно 1965 року цю пропаґанду ведуть майже виключно власними силами свідомі і несвідомі американські підголоски Москви. У тому другому періоді виростали, наче гриби по дощі, різні організації, комітети, фонди, журнали, книжкові видання, які мали одне спільне завдання: знищити Сі-Ай-Ей та ФБІ.

Так, наприклад, Ф. Штерн, президент Фундації Штерна, створив у 1969 році Фонд для слідчого журналізму. Цей фонд фінансував різні проєкти, видання і т. п., які представляли Сі-Ай-Ей у якнайгіршому світлі.

У 1970 році постав Комітет для публічної справедливости; у 1972 році Комітет для слідкування за розвідкою, який оприлюднював інформації про тайні операції американської розвідки. Відомий письменник Нормен Мейлер заснував у 1973 році організацію, що стежила за „Невидимим урядом" (за Сі-Ай-Ей). У 1974 році організація Мейлера об'єдналася з Комітетом для слідкування за розвідкою і постала т. зв. П'ята група. Ця П'ята група почала видавати квартальник „Проти-шпигун", зорганізувала програму доповідей у високих школах для молоді, стежила за зв'язками Сі-Ай-Ей із робітничими юніями, створила Центр документації для дослідів Сі-Ай-Ей і т. п.

У 1979 році у ЗСА було вже 10 журналів, присвячених виключно наклепництву проти американських розвідчих і протишпигунських аґенцій. До того часу появилася теж велика кількість книжок та п'ять великих фільмів з такими знаними артистами, як Роберт Редфорд, Бирт Ланкастер, Волтер Матав і т. д., які представляють Сі-Ай-Ей у дуже неґативному світлі.

У пресі велику кампанію проти Сі-Ай-Ей почав Сімур Герш у грудні 1974 року в „Ню Йорк Таймсі" статтею „Велика операція Сі-Ай—Ей у ЗСА проти тих, що є проти війни". Ця остання й інші цього роду статті Герша, які слідували, відчинили шлях для інших часописів, — каже Тайсон, — до публікації всяких поголосок, перекручень, перебільшень і наклепів проти Сі-Ай-Ей.

Одним із найбільш активних критиків Сі-Ай-Ей у телебаченні був Деніел Шорр колись у Сі-Бі-Ес. Ще Айзенгавер, — каже автор, — критикував Шора за поширювання комуністичної пропаґанди.

Уся ця по-мистецьки оркестрована Москвою пропаґанда довела до створення різних конґресових і сенатських комісій для слідства і плянування контролі над Сі-Ай-Ей та до впровадження різних обмежень для дій цієї розвідчої аґенції, як теж і до звільнення з праці 800 фахівців, головно з відділу контррозвідки і т. д. Усе це дуже підірвало мораль працівників Сі-Ай-Ей, причинилося до огірчення і знеохоти в цій організації і поруч з різними накиненими обмеженнями незвичайно ослабило ефективність дії Сі-Ай-Ей.

Зусилля знищити Сі-Ай-Ей та ФБІ були, мабуть найбільшою акцією Москви — були акцією, у яку Москва і її американські свідомі і несвідомі підпомагачі вклали дуже багато енерґії, винахідливости і труду, але це не була єдина акція Москви на послаблення ЗСА. Автор дає дуже цікаві інформації про інші великі пропаґандивні акції Москви і її підпомагачів, як вибілювання північних в'єтнамців, кампанія проти південнов'єтнамських робітничих юній, кампанія проти невтронної бомби, кампанія проти Аґенції для міжнародного розвитку і т. д.

Аґенцію для міжнародного розвитку започаткував ще президент Труман у 1949 році. Завданням тієї аґенції було, за словами Трумана, — "Зробити благодаті нашого наукового та індустріяльного поступу доступними для розвитку і росту недорозвинених країн..." У 1961 році ця аґенція перебрала всі програми допомоги відсталим країнам, які існували до того часу, і вела велику ділянку проєктів у ділянках медицини, освіти, земельних реформ, аґрикультури і організації робітничих юній у цих країнах. Річний бюджет цієї аґенції доходив до двох більйонів долярів річно.

Праця Аґенції для міжнародного розвитку була незвичайно корисна для відсталих країн і здобувала симпатії і пошану для Америки в цих країнах. Та водночас існування аґенції перешкоджало різним політично-підривним махінаціям Москви у відсталих країнах. Тож нічого дивного, що Москва і її підпомагачі в Америці старалися знищити АМП, але зовсім дивно, що деякі великі американські часописи свідомо чи несвідомо теж шкодили цій високогуманній акції ЗСА.

(Продовження на ст. 5)

Василь Верига

УКРАЇНІКА В КОНҐРЕСОВІЙ БІБЛІОТЕЦІ

III

Для прикладу наведемо знову працю В. Косаренка-Косаревича „Московських Сфінкс", яку заклясифіковано з російською історією DK 46 з предметними заголовками: 1. Russia — History і 2. Europe, Eastern — History, без жадного натяку на те, що основною темою книжки є Україна та українська історіографія, а не російська. Взагалі визначування предметних заголовків для українознавчих праць в Конґресовій Бібліотеці дуже тенденційне навіть і тепер, а що вже казати за книжки з-перед Другої світової війни? Для прикладу наведемо працю А. Крезуба: „Нарис історії українсько-польської війни 1918-1919". Хоч основна тема книжки — це боротьба Західньої України з польською інвазією, отже вона є складовою частиною української історіографії і повинна б мати перший предметний заголовок: Західня Україна, а тим самим повинна б бути заклясифікована з українською історією, в Конґресовій Бібліотеці її заклясифіковано з польською історією, бо її предметні заголовки звучать: 1. Poland — History — Wars of 1918-1919 та 2. Ukraine, Western — History.

Але це ще не найгірше, бо все ж таки є один предметний заголовок, який доводить до відома, що ця книжка обговорює також і історію Західньої України. Куди гірше закаталоґовано працю відомого українського історика Наталії Полонської-Василенко п. з.: „Ukraine Rus' and Western Europe in 10th-13th centuries", в якій предметний заголовок визначений як: 1. Russia — History — To 1538, та 2. Russia — Relations (general) with Europe. На базі цих предметних заголовків видно, що праця Полонської-Василенко — це російська історична праця, бо про Україну тут немає ані згадки. Обі ці книжки були закаталоговані в 1966 і 1965 роках, отже тоді, коли в Конґресовій Бібліотеці існував уже порядок, що всі праці про Київську Русь, обговорювані з української точки бачення, клясифікується історією України, а з російської — з історією Росії. Хоча тут заголовок виразно вказує, до якої історії книжка належить, працівник Бібліотеки вважав себе більшим експертом предмету, як Полонська-Василенко, і закаталоґував її з російською історією.

Отже, беручи до уваги заховану україніку під невластивими предметними заголовками, можна спокійно ствердити, що вони дорівнюють тим назвам, які відраховано до стислих наук як мало пов'язані з україністикою, то можемо погодитися з тим, що цифри, подані Надраґою, більш-менш вірні, якщо йдеться про загальний стан „україніки конґресіяни" за тематикою.

Уже на підставі цих трьох наведених прикладів видно, що предметні заголовки у відношенні до україніки залишають дуже багато до побажання. Такі предметні заголовки, як і клясифікаційні числа в історії України та в українській літературі і лінґвістиці, чи взагалі в усіх інших предметах, за вийнятком хіба філософії, яку недавно виправлено, все абсолютно не відповідає сучасним вимогам. А коли ще брати під увагу те, що працівники Бібліотеки з російсько-шовіністичним наставленням до України і українців намагаються завернути колесо історії і застосовують ще й сьогодні тезу Валуєва, „нє было, нєт і быть нє может" — то маємо повний образ того, що діється з українікою конґресіяною. Можна було б на це не звертати уваги, якщо б не те, що Конґресова Бібліотека — це американська національна бібліотека, предметні заголовки якої прийняті тепер у бібліотеках цілого світу, а впарі з тим і її клясифікаційна система також знаходить щораз то більше застосування, зокрема у великих бібліотеках. Отже, що зроблять у Конґресовій Бібліотеці, те роблять у Бібліотеці Торонтонського університету, Альбертського, Мишигенського чи Пристонського.

Після другої Світової війни в Конґресовій Бібліотеці появилися також і працівники українці як спеціялісти слов'янських студій (до війни всі спеціялісти слов'янських студій в основному були росіяни — білоґвардійські іміґранти). Вони намагалися виправити недоречності, які там існували, у ділянці славістики та взагалі Східньої Европи, але працівникам не легко це було робити, зокрема критикувати систему, яка їх зобов'язує, чи людей, які є їхніми зверхниками в службовому розумінні.

Тому і нічого дивного, що вони небагато мали успіху. Але корисним їх затрудненням у Конґресовій Бібліотеці було те, що, каталогуючи праці з українською тематикою, вони самі не мішали їх з русистикою, а також впливали на своїх співтоваришів праці, які робили помилки не зі злоби, але з незадовільного знання предмету. Завдяки їм українознавчі праці клясифікувалися там, де їм належало бути. До таких працівників треба зарахувати згаданого вже мґра Василя Надраґу, Богдана Ясінського, а також тих, що вже відійшли, як Петро Одарченко, Богдан Скаськів та Андрій Фесенко, які там працювали і намагалися вивести україніку на чисті води. Фесенко, до речі, написав свою дисертацію у Бібліотекарській школі Католицького університету в Америці в 1966 році на тему „Україніка в Конґресовій Бібліотеці".

Під кінець 50-их і на початку 60-их років чимраз то більше українців входило у бібліотекарську професію і багато з них виявили зацікавлення Конґресовою Бібліотекою. Їх зокрема дивувала заскорузлість Конґресової Бібліотеки, яка у відношенні до Східньої Европи все ще стояла у першому десятилітті XX століття і у своїх клясифікаційних схемах усе ще кріпко зберігала европейські імперії, які вже давно перестали існувати.

Не бракувало також і численних особистих протестів проти такого перестарілого трактування україніки, але тому, що все це робилося в дуже вузькому спрямуванні, тобто самої україніки (тоді як усі інші східньоевропейські народи, і не тільки вони, мали такі самі претенсії), власті Конґресової Бібліотеки зовсім не збиралися виходити назустріч вимогам поодиноких осіб. Отже назагал успіх тих „інтервенцій" був невеликий. Одним із перших бібліотекарів професіоналістів, який підійшов фахово до тих справ, був д-р Андрій Турчин з Індіянського університету у Блюмінґтоні, але й він виявив найбільше зацікавлення таки в українській проблематиці, поминаючи подібні проблеми інших народів. Щойно в 1970 роках почалася акція за виправлення недоречностей у клясифікації та в предметних заголовках для цілої Східньої Европи. В 1971 році автор цих рядків виголосив окрему доповідь на тему клясифікації і предметних заголовків у Конґресовій Бібліотеці на конференції ААASС у Денвері, Кол., а в слід за тим з ініціятиви колишнього голови Слов'янської секції Американської Бібліотечної Асоціяції д-ра Л. Винара створено окремий комітет, який мав працювати „по напрямних, поданих у доповіді та публікованих працях В. Вериги", щоб домогтися виправлення недотягнень у предметних заголовках та клясифікаційних системах для Східньої Европи.

З приємністю треба ствердити, що до Комітету ввійшли були п'ять осіб, у тому три українці: Євстахій Гуменюк та Андрій Турчин і В. Верига. Разом з головою слов'янської секції вони відбули окремі розмови з головою Відділу каталогування та предметних заголовків Конґресової Бібліотеки, отримавши запевнення, що, коли вони дадуть певні конкретні пропозиції, Конґресова Бібліотека їх розгляне і візьме до уваги. Загальна Комісія завдання виконала, при чому В. Верига зробив конкретні пропозиції в ділянці історії, а д-р А. Турчин — у ділянці української літератури й мови; Таян Лорковіч, університет Айова, — у південнослов'янських літературах, і це все передано до Конґресової Бібліотеки.

Щоб не входити в деталі цієї справи, в короткому часі в Конґресовій Бібліотеці зайшли поважні зміни у трактуванні слов'янських матеріялів. Введено нову клясифікаційну схему для Польщі і для Чехо-Словаччини вже опрацьовувано для Юґославії, яку перервано з уваги на перехід бібліотеки на автоматизацію. Одним з більших досягнень було введення нової кляси в ділянці історії для Східньої Европи DJK. Але реформа клясифікаційної схеми Совєтського Союзу, а в тому і історії України все ще чекає своєї черги. Конґресова Бібліотека замість починати реформу від найбільш недосконалих схем, розпочала з тих, які були недосконалі, але все ж таки кращі, чим ті для Росії-СССР. Правда, під впливом наших і інших вимог заголовки у клясифікаційній системі для Росії змінено на СССР, а українську схему історії значно поширено під оглядом клясифікаційним при допомозі десяточних чисел, що означає проґрес, але далеко ще не задовільний.

Трудноші з Конґресовою Бібліотекою не лежать тільки у незадовільній побудові предметних заголовків для українїстики та клясифікаційних схем-таблиць, якими користуються бібліотекарі, але також і в їхній інтерпретації.

(Продовження буде)

ANNUAL STATEMENT OF UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC. 1981

ASSETS:

* Bonds	$32,984,296
* Common stocks	226,897
Mortgage loans on real estate	3,120,218
Certificate loans and liens	732,967
Cash on hand and on deposit	321,151
Other invested assets	8,000,000
Accident and health premiums due and unpaid	2,927
Life insurance premiums and annuity consideration deffered and uncollected	119,076
Investment income due and accrued	842,992
TOTAL:	$46,350,527

** Assets are valued according to statutory requirements and the basis of Valuations prescribed by the National Association of Insurance Commissioners in the book "Valuations of Securities":*

LIABILITIES, SPECIAL RESERVES AND UNASSIGNED FUNDS

Aggregate reserve for life certificates and contracts	$30,754,303
Aggregate reserve for accident and health certificates	16,301
Orphan's Fund liability	155,638
Supplementary contracts without life contingencies	12,564
Certificate and contract claims:	
Life	$304,004
Accident and health	—
Provisions for refunds payable in following calendar year — estimated amounts:	
Apportioned for payment to December 31, 1982	590,000
Premiums and annuity considerations received in advance less $ none discount; including $22,412 accident and health premiums	698,425
Commissions to fieldworkers due or accrued	112,933
General expenses due or accrued	222,024
Taxes, licenses and fees due or accrued	21,932
Net adjustment in assets & liabilities due to foreign exchange rate	583,390
Unearned investment income	96
Amound with held or retained by Society as agent or trustee	3,480
Liability for benefits for employees and fieldworkers if not included above	21,608
Printing plant expenses due and unpaid	33,916
Mandatory securities valuations reserve	410,660
Unexpired subscriptions to Official Publication	44,795
TOTAL liabilities	$33,986,075
Unassigned funds & special reserves	12,364,452
TOTAL:	$46,350,527

GENERAL EXPENSES

	Insurance				
	Life	Accident & Health	Investment	Fraternal	Total
Salaries and wages	$325,297	24,275	97,103	38,841	$485,518
Insured benefit plans for employees	147,835				147,835
Uninsured benefit plans for employees	5,200				5,200
Bureau and association dues				2,311	2.311
Medical examination fees	3,600				3,600
Traveling expenses	25,511		2,319	18,553	46,384
Advertising	28,537			28,537	57,074
Postage, express, telegraph and telephone	22,254		8,901	13,352	44,509
Printing and stationery	31,450			31,450	62,900
Cost or depreciation of furniture and equipment	17,153				17,153
Rental of equipment	16,555				16,555
Books and periodicals	404			404	808
Insurance, except on real estate	29,858				29,858
Collection and bank service charges	9,105		6,201		15,306
Sundry general expenses	26,791				26,791
Actuarial, auditing & statistical service fees	31,939				31,939
Field conferences other than local meetings				5,299	5,299
Official publication				484,762	484,762
Expense of Supreme lodge meetings	21,282			21,282	42,564
Youth sport activities				6,893	6,893
Scholarships donation etc.				109,959	109,959
Convention expenses				200,000	200,000
Real estate expenses			464,280		464,280
Investment expenses not included elsewhere			110		110
Legal fees	1,500				1,500
Lodge suplies				2,842	2,842
General Expenses Incurred	$744,277	$24,275	$578,916	$964,489	$2,311,959
General expenses unpaid December 31, previous year	13,274	210	2,370	2,325	18,180
General expenses unpaid December 31, current year	13,825	278	7,317	200,602	222,024
General expenses paid during year	$743,725	$24,207	$573,970	$766,212	$2,108,115

TAXES, LICENSES AND FEES

	Insurance				
	Life	Accident & Health	Investment	Fraternal	Total
Real estate taxes			$32,009		$32,009
State insurance department, licenses and fees	$32,260				32,260
Other taxes	3,147	234	33,300	374	37,056
Federal taxes	26,296	1,962	47,125	3,139	78,524
All other taxes	2,525				2,525
Total incurred	$64,229	$2,196	$112,436	$3,514	$182,377
Taxes, licenses and fees unpaid December 31, previous year	942	70	283	120	1,417
Taxes, licenses and fees unpaid December 31, current years	21,173	114	459	183	21,932
Taxes, licenses and fees paid during year	$43,998	$2,152	$112,260	$3,451	$161,862

REFUND TO MEMBERS:

Applied to pay renewal premiums	$ 121
Paid in cash	578,435
Total:	$578,556
Provision for refunds payable in following year	590,000
Total of previous year	617,000
Total refunds to members:	$551,556

RECONCILIATION OF LEDGER ASSETS:

Increases in Ledger Assets:

Premiums on life certificates & annuity considerations	$2,928,538
Accident and health cash premiums, including $5,225 certificate, membership and others fees	84,049
Amounts increasing Orphans Fund	3,212
Gross investment income	3,682,733
Income printing plant	921,728
Sale of Ukrainian Publications	13,792
Donations received	58,847
Reinsurance exp. refund	160
From sale or maturity of ledger assets	152,695
Increase in escrow accounts	—
Total increases in ledger assets	$7,845,757

Decreases in Ledger Assets:

Certificate and contract claims (life)	$1,659,980
Accident and health	10,000
Interest on certificate funds	2,092
Surrender values	466,784
Refunds to members	578.556
Total paid members and beneficiaries	$2,717,413
Paid for claims on supplementary contracts without life contingencies	3,913
Commissions to fieldworkers:	
Life insurance and annuities	379,874
Accident and health	9,369
Total:	$389,243
Decrease in Orphans Fund	2,297
General expenses and fraternal payments	2,108,115
Decrease in escrow accounts	1,729
Taxes, licenses and fees	161,862
Printing plant expenses	919,667
From sale or maturity of ledger assets	113,098
By adjustment in book value of ledger assets	16,041
Total decreases in ledger assets:	$6,433,383

RECONCILIATION BETWEEN YEARS:

Amount of ledger assets December 31, of previous year	$45,188,487
Increase (+) or decrease (—) in ledger assets during the year	+ 1,412,374
Total ledger assets December 31, of current year:	$46,600,862

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION

Valuation Exhibit as December 31, 1981

Total admitted assets	$46,350,527
Liabilities & Unassigned Funds:	
Reserve for life certificates	$30,754,303
Reserve for ADD certificates	16,301
Claim & accrued liabilities	3,215,471
Total liabilities:	$33,986,075
Margin of safety to certificate holders	12,364,452
Total:	$46,350,527
The ratio of admitted assets to total liabilities at December 31, 1981 was	137.1%
The ratio of interest earned on all funds during the year 1981 was	6.80%

(Signed by)

GEORGE SCHAUMANN, MAAA
CPS ACTUARIES
(Counsulting Actuaries)

JOHN O. FLIS
Supreme President

ULANA M. DIACHUK
Supreme Treasurer

Відбулися Загальні збори 399-го Відділу УНС „Леви"

Загальні збори 399-го Відділу УНСоюзу „Леви" відбулись в неділю, 31-го січня ц.р. в домівці „Левів". Не зважаючи на сніговію, на збори з'явилось 36 членів Відділу.

Збори відкрив голова Відділу Юрій Косачевич та привітав присутніх, між ними голову Округи Михайла Ольшанівського.

Однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять померлих членів: св. п. Володимира Кашубу, основоположника УАСТ „Леви" та 399-го Відділу УНС „Леви" і його першого секретаря (5 літ), та сл. п. Івана Бакума, батька двох змагунів УАСТ „Леви".

Предсідником Зборів вибрано М.Ольшанського, а секретарем З.Дзядика.

Протокол з попередніх Зборів, що його відчитав Зенон Дзядик, прийнято без змін.

За цілу Управу звітував фінансовий секретар Роман Б.Припхан. У звітовому році зібрано та вислано до Головної Канцелярії УНС вкладок на 15,693.17 дол.

У тому часі приєднано до Відділу 13 членів на суму забезпечення 25,000 дол. Членів приєднали: Р.Припхан —8, Степан Касіян — 4, Ю.Косачевич —1. Три члени прибули із перехідними листами. Разом прибуло 16 членів. Втрати були великі, бо аж 29 членів, в тому 2 померли, 2 перейшли до інших Відділів і аж 25 виплачених грамот і то переважно молоді, чиста втрата — 13 членів. Теперішній стан Відділу — 288 грамот.

Секретар, крім своїх нормальних зайнять у зв'язку із провадженням Відділу, відновлював усі дозволи на продаж алкогольних напитків, цигарок та більярду у барі УАСТ „Леви", яка є зареєстрована на 399-ий Відділ УНС „Леви".

Голова, секретар, С.Касіян, З.Дзядик та В.Камінський брали участь у Загальних зборах та ширших сходинах Округи із представниками Головного Уряду УНС.

Коли Екзекутива уневажнила перші Загальні збори Округи, на других вибрано секретаря Відділу секретарем Окружного Комітету, а С.Касіяна скарбником.

16-го серпня 1981 року Окружний Комітет УНС спільно із Окружною Радою УБС урядили „Союзовий День" у Равндлейку. Секретар підготовив друкований матеріял та був тостмайстром на тій імпрезі. С. Касіян займався фінансами, а З.Дзядик помагав у кухні.

13-го грудня 1981 року Округа влаштувала імпрезу із доповіддями та виступом артистки Евеліни Белюць для вшанування 75-річчя парафії св. Миколая. Секретар зайнявся реклямою та приготовив друкований матеріял, а С.Касіян зайнявся фінансовими справами.

Перед імпрезою делегація Округи, в тому С.Касіян і секретар, відвідала Владику Іннокентія Лотоцького.

Про діяльність Округи секретар дописував до „Свободи". За старанням секретаря Відділу УАСТ „Леви" одержало від УНС дотацію в сумі 350 дол.

За Контрольну комісію звітував Іван Печенюк, який ствердив, що книговодство є у взірцевому порядку. Після короткої дискусії над звітами уділено на внесок Контрольної комісії абсолюторію уступаючій управі із признанням для праці секретаря.

Приступлено до вибору нової Управи. Інж. З.Стромецький запропонував перевибрати стару Управу, його внесок отримав 11 голосів. Перейшов другий внесок д-ра І.Ґроховського, одержавши 18 голосів, зі слідуючим складом нової Управи: С.Касіян — голова, Ярослав Баторфальви — заступник голови, Роман Михалушко — скарбник, Ю. Косачевич — рекордовий секретар, Р.Припхан — фінансовий секретар. Контрольна комісія: З.Дзядик — голова, О.Шеремета та І. Печенюк — члени.

Предсідник Зборів М. Ольшанський поґратулював новій Управі за вибір, поінформував присутніх про дотеперішню працю Округи та взивав усіх, щоби включилися до праці для дальшої розбудови УНСоюзу.

Безпосередньо після Загальних зборів відбулися ширші сходини членів для вибору делеґатів на 30-ту Конвенцію УНС, що відбудеться при кінці травня 1982 року у Рочестері, Н.Й. Проводив сходинами нововибраний голова Відділу С.Касіян.

Були два внески на делеґатів: перший — Володимира Нікоровича — Р.Припхан та Ю.Косачевич, заступники — З.Дзядик та Я.Баторфальви. Другий д-ра І. Ґроховського: Р.Припхан та С.Касіян, заступники ті самі.

Перший внесок отримав — 7 голосів, другий — 20.

С.Касіян подякував в імені делеґатів за вибір, закликав присутніх до співпраці з Управою, подякував усім за участь та запросив на перекуску.

Роман Б.Припхан

Навчання в УВУ 1982 року

Ректорат Українського Вільного Університету в Мюнхені, Німеччина, повідомляє, що в літніх місяцях 1982 року відбудуться наступні виклади:

1) Літній семестр філософічного факультету та факультету права і економічних наук починається 1-го липня і триває до 31-го серпня. На філософічному факультеті передбачаються такі групи: мовно-літературна; історично-географічна; філософія, психологія, педагогіка; соціологія і культура.

На факультеті права і економічних наук є такі відділи: правничий, економічний, політичних наук. Оплата за семестє виносить 800 німецьких марок. В час семестру можна осягнути від 9-ти до 12-ти кредитів. Студії на УВУ завершуються маґістерським, зглядно докторським дипломом.

2). Педагогічні курси для вчителів українських шкіл і виховників молодечих організацій з узглядненням психології, дидактики та методики викладання українських предметів. Вони триватимуть 4 тижні, від 26-го липня до 20-го серпня. Оплата виносить 350 нім.марок. Учасники цих курсів можуть здобути до шести кредитів, які в мірі потреби будуть зараховані в їхніх загальних студіях. Крім того, на бажання вони отримають посвідки і транскрипти для інших університетів.

3). Курси українознавства організовані в тому пляні, щоб українська молодь мала змогу поширити й поглибити свої знання про Україну в її сучасному і минулому. Вони відбудуться від 26-го липня до 13-го серпня, отже триватимуть три тижні. Оплата виносить 100 нім. марок. На ці курси можуть вписуватися не лише студенти, але також учні вищих кляс середніх шкіл. Після закінчення курсанти отримують посвідки УВУ.

4) Курси української мови (нижчий рівень) відбудеться від 26-го липня до 13-го серпня. Він матиме 45 годин навчання і передбачений для тих, які не знають або слабо володіють українською мовою. Оплата курсу виносить 300 нім. марок.

Студенти УВУ мають знижену ціну в гуртожитку „Рідної Школи" на кошти прожитку в Мюнхені. Повне утримання виносить лише 140 нім. марок тижнево.

Докладніші відомості про УВУ і цьогорічні виклади подаємо у програмі викладів УВУ. Хто хотів би мати нашу програму, хай звертається до нас у цій справі на таку адресу: Ukrainische Freie Universität, Pienzenauerstr. 15, D - 8000 Munich 80.

На цю саму адресу можна звертатися за всіма додатковими інформаціями. Просимо інформувати знайомих і товаришів про можливості студій в Українському Вільному Університеті.

Проф. д-р Володимир Янів
ректор УВУ

М.Чорний має своє місце у праці для свого народу



(фото: О.Старостяк)

Микола Чорний з відзначенням

В одну з останніх субот грудня минулого року я мав нагоду бути гостем на несподіваному прийнятті Школи Кобзарського Мистецтва в честь адміністратора ШКМ і її організатора Миколи Чорного. Прийняття було дуже зворушливе, бо можна було бачити подяку молодих бандуристів для людини, яка всеціло віддала себе їм і їхній школі. Це Батьківський комітет за ініціятивою Марії Йовик улаштував несподівані ім'янини для Миколи Чорного, великого ентузіяста бандури, який цю школу вивів на високий рівень патріотизму і мистецтва; і сьогодні його молоді бандуристі і бандуристки відомі зі своїх виступів і серед українського громадянства і серед американського.

Тому слід говорити про цю людину, яка своєю відданістю та діяльністю, посвятивши весь свій вільний час культурній праці для свого народу, зробила багато для нього.

Були на цьому вечорі добродії Школи КМ, яких М. Чорний з'єднав для корисного діла. Знаючи, що сам М.Чорний не бандурист, питали вони, що вплинуло на нього, що він віддався цій праці? Він розповів, як це було: його доня колись виступала з бандурою в Квінсі, де теж грали дві оркестри під керівництвом відомого маестра з „Радіо-Сити Мюзік Голл"; але єдину бандуру оркестра вітала стоячою овацією. Тоді М. Чорний, збуджений величчю рідного мистецтва, постановив віддати свій час бандурі і зорганізувати школу гри на ній. Першими студентами ШКМ стали Ірена Чорна і Ярослав Стахів. Учив їх отець Сергій Кіндзерявий-Пастухів.

У 1973 році на „Просфорі" хору „Думка" виступили тоді ще початківці ШКМ Ліда Чорна, Галя Гарматій і Марко Івасиків. Вони здобули великий успіх і приєднали шанувальників бандурі і школі: присутні на „Просфорі" всім відомі патріоти і добродії подружжя Шумейки жертвували на закуп п'яти бандур, щоб ця школа існувала. Щедрий жест подружжя Шумейків може бути прикладом, як допомагати нашій молоді нести українські музичні скарби в світ.

При школі гри на бандурі М.Чорний організував Батьківський комітет як допоміжне тіло у праці школи. За час існування ШКМ навчалося тут майже двісті учнів. Тепер в Ансамблі школи є 26 бандуристів, якими керує бандурист-віртуоз Юліян Китастий.

При ШКМ видається „Кобзарський листок", бюлетень, про який недавно померлий славетний бандурист Василь Ємець писав: „Ваші кобзарські листки зворушили мене до сліз, бож це вперше в історії українського кобзарства на чужині започатковується щось небачене".

Микола Чорний не спинився на бюлетені, а взявся далі за видання журналу „Бандура", що появляється квартально третій вже рік.

М. Чорний веде вміло працю зовнішніх зв'язків, щоб знайомити не-український світ із бандурою, українським народним інструментом. Молоді бандуристи виступають для не-українців, яким подабається бандура, а це безперечно приносить добро українському імені.

Бандуристи з успіхом брали участь у святкуванні століття українського поселення в ЗСА і 200-ліття Америки, наші бандуристи мали свій „флот", що їхав вулицями Ню Йорку; їх бачили кілька мільйонів глядачів з різних країн світу. З неменшим успіхом Ансамбль бандуристів виступав під час засвічення „Ялинки" у Ракефеллер Центрі, де їх виступ передавано по телевізіях в Америці. Таких виступів було багато, і це заслуга М.Чорного.

На вечорі-іменинах в суботу були представники обох українських церков, знайомі і приятелі Миколи Чорного, всі бандуристи та їхні батьки.

Марія Йовик з Ларисою Лисняк в таємниці підготовили цей вечір у великій їдальні ресторану в Українському Народному Домі. Пана адміністратора, нічого не підозріваючого, Ансамбль привітав „Полтавським маршем", а відтак всі присутні заспівали йому „Многая Літа". М.Чорний був дуже зворушений, і щойно по деякій мовчанці подякував за так гарний вияв прихильности до нього. Це трапилося йому „вперше в житті".

М.Йовик приготувала український колач з однією великою і десятьма меншими пташками, які символізували десять років праці, проведеної Миколою Чорним, для ШКМ. Більша, одинадцята, пташка з побажаннями символізувала наступні десять років і більше, бо М.Чорний і далі працюватиме для школи, для української молоді і для України.

В час вечері у родинній атмосфері вечора Ансамбль під керівництвом Юліяна Китастого виконав кілька народних пісень, поважних і жартівливих.

Цей несподіваний вечір дав і приємність присутнім і чималий матеріяльний прибуток для ШКМ, бо гості склали гарний подарунок для Школи Кобзарського Мистецтва: подружжя Віра і Антон Шумейки — тисячу долярів, пан Пирський — п'ятьсот долярів, д-р Шпитко — сто долярів, СУМ — п'ятдесят, Марія Душник — двадцять п'ять долярів. За це добродіям оплесками і співом „Многая літа" дякували бандуристи; найбільше ж з усього цього радів Микола Чорний, бо його діло не минає даремно, а приносить добрий плід для нашого усіх добра.

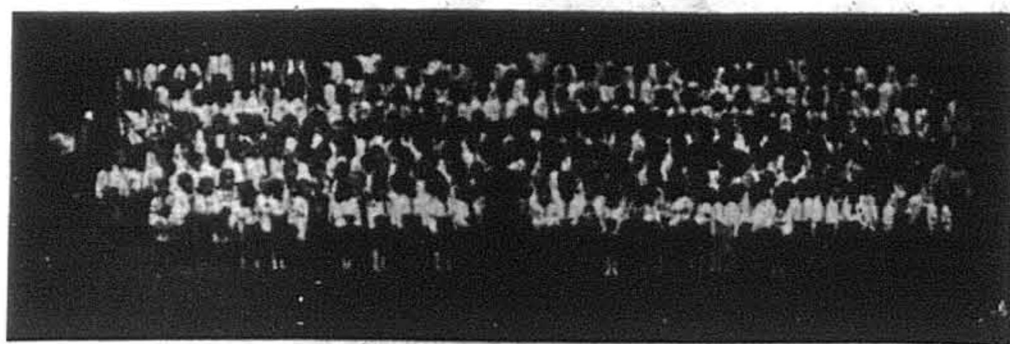
Іван Йовик

Дописи з життя громад, установ, організацій чи осіб мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками й писати розбірливо. Дописи слід надсилати до десяти днів після відбуття даної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи й правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища, не скорочуючи їх. У випадку англійських імен чи назв треба дати в дужках і їх.

КРИСТОФЕР ДЖОВНС 24-РІЧНИЙ ПИСЬМЕННИК і журналіст, переступивши усі засади журналістичної етики, признався після чотирьох днів допитів, що статтю, яку він надіслав до „Ню Йорк Таймсу" і яка була надрукована в „Ню Йорк Таймс Маґазін" про його особисті подорожі до Камбоджі і зустрічі там з партизанами Хмер Руж, він зфабрикував і написав її на підставі інших, переважно еспанських джерел. Справа „спогадів" К. Джовнса вийшла на денне світло тоді, коли інші часописи, зокрема „Ню Йорк Пост", висловив сумнів у правдивість його звідомлень і при тому засягнули інформацій у камбоджського представництва, чи згаданий журналіст побував у Камбоджі. Після заперечення камбоджських чинників, дирекція „Ню Йорк Таймсу" розпочала слідство на власну руку і встановила, що поміщене звідомлення не було на[illegible]цем, як це подавав Джовнс, але воно, однак, не позбавлене деяких правдивих фактів.

Відбувся перший збірний концерт учнів англо-української програми в Манітобі

Вінніпеґ, Манітоба (Батьківський Комітет сприяння українській мові). — У неділю, 24-го січня, в залі Століття Манітоби відбувся концерт учнів англо-української двомовної програми, в якому взяли участь поверх 400 учнів у двомовній програмі з шкіл у Вінніпеґу та Босежур. Концерт був зорганізований Батьківським Комітетом сприяння українській мові у Манітобі.



Чотириста учнів двомовної програми із шкіл Вінніпеґу і Босежур виконують збірну точку при закритті концерту—співають канадський гимн українською мовою. Диригує Ярослав Щур

Серед публіки на концерті були присутні Перл МкКонігал, ляйтенант-губернатор Манітоби; Митрополит Максим Германюк; представники прем'єра Манітоби та міністра справ культури й історичних ресурсів; представники Централі Комітету Українців Канади та інших українських організацій, і радні всіх шкільних округ.

Концертом проводив Ярослав Семчишин, який при відкритті попросив до слова президента Батьківського комітету Тараса Прихітка та заступника президента проф. Романа Єринюка. Вони привітали прусутніх, подаючи інформації про двомовну програму, про важливість зберігання української мови, та повідомили про створення Фундації Освіти і про іменнування почесного Патронату, в склад якого входять генеральний губернатор Канади Едвард Шраєр та інші високі достойники: Перл МкКонігал, Говард Полі, Митрополит Максим Германюк і Митрополит Андрей. Промовці Т.Прихітко і Р. Єринюк звернулися з проханням до цілої української громади щедро піддержати Фундацію, доходи з якої допоможуть діяльності Батьківського комітету.

Учні виступали із піснями, деклямаціями і танцями на тему „Зима". В додатку до виступів учнів, виступили так само танцювальний ансамбль СУМК і солістка сопрано Ірена Вельгаш.

Концерт закінчився збірним виступом всіх 400 учнів, які під диригентурою Ярослава Щура відспівали канадський гимн українською мовою.

Б. і Т. Богданські — нові меценати Фундації УВУ

З огляду на кількакратне перенесення реченця святкувань 60-річчя УВУ в Ню Йорку, Богдан і Таїса Богданські не змогли особисто взяти участи в цій імпрезі. Телефонічно з Карабійських островів вони здекларували 1,000 дол. на потребу української науки. По повороті з вакацій вони заплатили здекларовану суму і тим самим стали меценатами Фундації УВУ, зложивши до сьогодні 1,720 долярів.

Б. і Т. Богданські — це визначні і активні громадяни української спільноти. Д-р Петро Богданський — колишній лектор УВУ, довголітній директор банку „Тризуб", співосновник і член Екзекутиви Фундації УВУ. Таїса Богданська, — визначна піяністка, колишня довголітня директорка Українського Музичного Інституту в Америці і суспільно-громадська діячка.

Управа Фудації УВУ

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!



ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Ukrainian Free University Foundation, Inc.
203 Second Avenue
New York, N.Y. 10003

З ВЕЛИКОЮ ПРИЄМНІСТЮ І ВДЯЧНІСТЮ ІНФОРМУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ ПРО ДОСТОЙНИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ФУНДАЦІЮ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ.

СПИСОК ч. 3/1981

Щиро вітаємо достойних членів Меценатів Фундації Українського Вільного Університету (УВУ): сеньйорку української громади паню **Катерину Кленяк-Хандогу;** пана **Миколу Поповича** з Канади; **Український Народний Союз;** д-ра **Миколу Ценка,** який з академічним роком 1982/83 започаткував при Фундації УВУ, **ПОСТІЙНИЙ СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД** (ПСФ) ім. д-ра *Миколи і св.п. Володимири Ценків,* для студій проблем української родини в діяспорі. Паню **Марію Турчин** з родиною; панство **Михайлину і Михайла Баран;** д-ра **Михайла і Галину Паламар; Анну і Ярослава Плескун; Алісю і д-ра Дмитра Бондарчуків;** власників знаної аґенції „Кобаснюк" панство **Віру і Антона Шумейків.**

Рівнож щиро вітаємо вельмишановних членів добродіїв Фундації УВУ, **Блаженнішого Митрополита Мстислава;** панство **Лідію і Василя Кий;** д-ра Романа і Іванну Кисілевських; д-ра **Івана** і д-р **Александру Ярош;** пань: **Тетяну і Марію Чучман; Лідію Придаткевич; Теклю Свідан; Марію Марчук.** Шановних панів **Богдана Лівчака; Романа Кухту; Олега Ґелемея; Мирона Сурмача** (старшого); і мґр. **Миколу Турецького.**

Надзвичайно приємно нам привітати **Перший Відділ Союзу Українок Америки** - члена добродія Фундації УВУ, з його шістдесятліттям існування.

Вітаємо шановних нових добродіїв Фундації УВУ: д-ра **Мирослава і Любу Прокоп;** д-р **Ірину Гребеняк;** д-р **Василя Зарічного:** д-ра **Романа і Марію Борковських;** д-р **Степана і Ярославу Яблонських;** паню **Анастазію Ікалович** та десятки **нових членів** Фундації УВУ і **сотні постійних жертводавців** на українську вільну науку через Фундацію УВУ.

Подаємо українській громадю третій список жертводавців у ювілейному році (вересень — грудень, 1981 р.)

По 1,100.00 дол. зложили:
Коленяк-Хандога, Катерина .... (3,325.000)

По 1,000.00 дол. зложили:
Попович, Микола .... (4,000.00)
Український, Народний Союз .... (3,500.00)
Д-р Ценко, Микола

По 500.00 дол. зложили:
Баран, Михайло і Михайлина .... (1,000.00)
Кий, Василь і Лідія .... (900.00)
Лівчак, Богдан .... (550.00)
Сурмач, Мирон старший
Турчин, Марія .... (1,300.00)
Чучман, Марія і Татіяна
Д-р Іван і Д-р Александра Ярош,
Д-р Паламар, Михайло і Галина .... (1,000.00)
Плескун, Ярослав і Анна .... (1,050.00)

По 300.00 дол. зложили:
Шумейко, Антін і Віра .... (1,225.00)
Якім, Еміль .... (600)

По 250.00 дол. зложили:
Д-р Петро і Леся Ґой .... (1,450.00)
Д-р Гребеняк, Ірина Н .... (450.00)
Ґулич, Іван

По 200.00 дол. зложили:
Д-р Прокоп, Мирослав і Люба .... (450.00)
Кухта, Роман .... (900.00)
Д-р Штайн, Михайло (Німеччина) через мґр. Івана Костюка.

По 150.00 дол. зложили:
Д-р Дмитро Бондарчук і АлісЯ .... (1,150.00)

По 100.00 дол. зложили:
Проф. Д-р Біланюк, Олекса Мирон і Ляриса
Боднар, Стефан і Елсі
Боднарчук, Василь
Д-р Борковський, Роман і Марія (350.00); Горбачевський, Роман і Олена, Д-р Ґалярник, Ігор, Ґелемей, Олег (510.00); Ґоулд, Ґ. Брус; Д-р Зарічний, Василь (425.00); Іванчишин, Василь і Ірена; Ікалович, Анастазія (350.00) Д-р Кисілевський, Роман і Іванна (830.00), Кий, Мирослав і Ляриса; Кліш, Неоніля; Д-р Клюфас, Всеволод і Софія, Д-р Козмарська, Марія і мґр Мирослав; Комітет „Бучаччина", Коць, Катерина і Леся Синенко; Д-р Кудрик, Олег, Купик, Теофіль і Йоанна; Кульчицький, Андрій; Д-р Логаза, Михайло і Марія; Д-р Лозинський, Іван; Д-р Макаревич, Іван і Наталія; Марцюк, Марія (500.00); Мицяк, Юрій, Мізюк, Онуфрій; Д-р Мороз Роман і Ольга; Німець, Павло, о. мґр Пелех, Володимир; Перший Відділ СУА в Ню Йорку (600.00), Прегар, Микола; Д-р Прокопів, Володимир і Ольга, Расяк, Василь; Свідан, Текля (700.00); Сидоряк, Олександер, Д-р Тимків, Стефан і Тамара; Тхір, Василь і Олена; Українська Федеральна Кредитова Кооператива „ Самопоміч" в Ню Йорку, Д-р Фішер-Слиж, Марія; Д-р Церкевич, Константин і Ева-Марія; Чорнобіл Роман і Анна; Д-р Чубатий, Володимир і Анна.

По 75.00 дол. зложили:
Заліський, Антін і Ольга.

По 70.00 дол. зложили:
Шарко, Евгенія;

По 50.00 дол. зложили:
Cap, Jean-Pierre and Biruta; Гуцаль, Йосиф, Д-р Граб, Роман; о. Джиджора, Василь; Д-р Витвицький, Ігор і Дарія; мґр. Воляник, Теодор; Позинський, Григорій і Наталія; Залітач, Стефанія;
Кіцюк, Ярослав і Марія; мґр. Ковальський, Михайло і Дарія, Костів, Симон і Ірина; Коруд, Василь, Коць, М.І. Кучкуда, Василь і Пелагія; Проф. Лобай, Іван і Галина; Лисяк, Михайло; Мельник, Семен; Д-р Наболотний, Михайло і Д-р Тамара, Піснюк, Володимир; Стефанишин, Марія, Д-р Тарнавський, Остап і мґр Дарія; мґр Турецький, Микола (500.00); Федик, Евстахій і Стефанія, Чорнобіл, Андрій; Д-р Яблонський, Стефан і Ярослава (375.00); інж. Яременко, Антін; Д-р Юркевич, Евстахій і Марія;

По 45.00 дол. зложили:
Дир. Квас, Володимир

По 40.00 дол. зложили:
о. Ткачук, Іван і Ірена;

По 30.00 дол. зложили:
Добрянський, Мирон; Д-р Дорожннський, Іван; Грабець, Роман і Марія; Іськів, Іван і Марія; Йовик, Мирослав і Надія; Рудакевич, Володимир;

По 27.00 дол. зложили:
Д-р Кос, Роман і Анна.

По 25.00 дол. зложили:
Байляк, Роман і Анна; Бачинські, Юлія, Олена, Оксана і Марія; Бздур, Василь; Д-р Бурбело, Григорій і Люба; Веременчук, Юрій, Волощук, Іван; Вомпель, Осип Роман; Ганчарик, Антін і Стефанія; о. Д-р Гаюк, Семен; Геймур, К.; Гімка, Петро і Гарріет; Грибець, Стефан; Д-р Ґелета, Ярослав; Ґліс, Генрі і Елізабет; Ґоїв, Зенон і Ярослава; Горон, М.; Д-р Данів, Александер і Марія; Данилюк, Володимир; Д-р Дейчаківський, Н.; Децкий, Микола; Д-р Домбачевський, Іларіон і Айна; Домбачевський, Роман і Люба; Дубик, Богдан і Ольга; Д-р Дзядів, Роман і Ольга; Еадс, Мальвін і Елеонора; Задойний, Стефанія; Захарків, Стефан; інж. Заяць, Ігор Юрій; Іванчук, Адріян і Ліліянна, Ільчишин, В.М.; Карашівський, Іван; Кікцьо, Михайло і Анна; Корінець, Микола; Костик, Стефан і Надія; мґр Костюк, Іван і Галя; Когут, Стефан; Д-р Коцур, Любомира і інж. Ігор; Крупський, Корнель і Наталія; Кукла, Йосиф і Марія; Марчиха, Петро і Анна; Д-р Лебедович, Віктор; Лозинський, Давид і Ольга; Д-р Лученко, Леонард і Ляриса; Майкович, Василь і Анастазія; Михайлишин, Дмитро; Макар, Іван; Д-р Марчук, Василь і Оксана; Міщенко-Одерман, Марія; Д-р Мостович, Леонід і Оксана; Д-р Музичка, Ярослав і Ляриса; Мулькевич, Марія; Навроцький, Юрій і Христина; Небеш, Орест; Д-р Ничай, Стефан; Новак, Ірина; Остафійчук, Михайло; Д-р Панчак, Тамара; Паньків, Михайло; Перун, Текля; Поліщук, Юрій; Проф. Попель, Стефан; Д-р Правак, Теодор; Придаткевич, Лідія (420.00); Пясецькі, Петро і Оксана; Сачок, Петро; Семенина, Володимир; Сєрант, Василь і Анна; Сідлярчук, Степан; Сигалів, Ірена; Склепкович, Олег і Елсі; мґр Соловій, Мирон; Сороханюк, Дмитро і Евдокія; Ткачук, Дмитро; Федак, Евген і Теодозія; Хонюк, Богдан; Хомут, Наталія; Цегельський, Юрій і Надія; Д-р Чаповський, Мирослав і Альбіна; Чоповський, Микола і Каліста; Шварц, Йоанна; д-р Шпольник, Олександер; Юрченко, Анна; д-р Ящун, Василь; Янда, Макар.

По 20.00 дол. зложили:
Білик, Володимир і Галина; Бойчук, Микола і Марія (Філадельфія); мґр Воронка, Василь; Гавриш, Стефан; Д-р Гаймор, Йоанес Р.; Галущенко, Іван; Грегор, Василь і Лідія; Довбачук, Петро; Долінський, Адріян і Ляриса; Еліїв, Теодор; інж. Калинич, Любомир Евген; Кікцьо, Теодор; Колінко, Василь; Машталір, Іван; Д-р Мичковський, Мирослав і Ольга; Мороз, Стефан; Д-р Осередчук, Володимир (реґіональний комітет Дрогобиччина); Д-р Процик, Володимир; Принада, Богдан; Д-р Ричок, Роман; Підгірний, Іван; Смішкевич, Еміль і Марія; Стельмащук, Михайло; Ходонович, Дмитро; Цимбала, Стефан і Евгенія, Штогрин, Іван і Анна; мґр Щербанюк, Ярослав; Яворський, Іван і Стефанія; Н.Н., Елізабет Ню Джерзі;

По 15.00 дол. зложили:
Атановський, Олександер і Осипа; Балабан, Василь і Ольга; Блажевік, Стефан; Бобяк, Роман і Іванна; Проф. Богачевський, Рома; інж. Бойко, Стефан; Борисенко, Ігнат; Бродин, Богдан; Будзяк, Роман; Бук, Андрій і Катерина; Ващук, Олександра; Веременчук-Калиновська, Соня; Верхоглад, Микола; Вислоцький, Іван; Войтович, Михайло; Воробець, Зиновія; Врублівський, Онисин; Гайовий, Федір і Марія; Галавай, Іван; ГАнушевський, Стефан і Ольга; Д-р Гойдиш, Володимир і Дарія; Головатий, Стефан; Гомнак, Петро; Гринишин, Теодор і Мрія; Грицай, Петро і Зеня; Ґіба, Олена; інж Ґоляш, Стефан і Надія; Демків, Семен; Дитиняк, Володимир; Дмитрюк, Володимир; Дзедзик, Андрій і Ірена; Проф. Жила, Володимир і Ірена; Журавель, Ляриса; Іванів-Джонс, Елісавета; Іванчук, Іван; Кабала, Анна; Карабін, Петро і Туула; Качмарчик, Михайло; Квасницький,, Теодор; Д-р Когутяк, Володимир; Комар, Сезонт і Ірена; Копитко, Семен; Костелина, Лука і Марія; Костів, В.; Кравець, Юрій; Криворук, Микола і Надія; Кузич-Березовський, Іван; Кузьмович, Стефан, Лопатинський, Олег і Оксана; Д-р Лютий-Лютенко, Олександер; Майдан, Ілько; Мандибур, Микола і Ріта; Мартинюк, Микола; Мельничин, Василь і юлія; Мендак, Микола; Д-р Метіль, Ігнат і Еріка; Мілянич, Микола і Дарія; Млинко, Ярослав; Мурал, Ґералд, Муштук, Евгенія; Нестор, Юрій і Ірена; Новосівський, Тарас і Ірена Орися; Олещук, Теодозій і Марія; Онишкевич, Любомир і Ляриса; Островський, Теодор і Анна; Павелчак, Теодор; Падяк, Іван; Палій, Яків, Пайкош, Михайло і Стефанія; Перун, Текля; Петрушак, Ярослав, Підстригач, Леонід і Параскевія; Платош, Роман і Соня; Попака, Василь і Олена; Примак, Мирон; Розновський, Олександер; Савчин, Микола; Садівник, Василь, Д-р Сенковський, Теодозій і Ірена; Серна, Стефан; Рудницький-Сокіл, Марія; Стефора, Микола; Блаженніший Митрополит Мстилав Скрипник (650.00); Толубяк, Роман; Хемій, Марія; Храпливі, Зеновій і Марія; Черевко, Володимир і Гедвік; Чехович, Донна; Шарко, Евгенія; Ярко, Анна;

По 10.00 дол. зложили:
122-ий Відділ УНС в Туатон, Масс.; Проф. Архімович, Александер і Кіра, Бард, Петро і Ворджінія; Ващук, Олександер; Венґкльовський, Роман; Войчук, Юрій; Бараник, Ґ.М.; Деблю-Онуферко, Марта; Гасюк, Семен; Грибик, Василь; Глушик, Юрій; Ґула, Петро; Єфремова, Галина; Капітула, Павло; Кобрин, Юрій і Марія; Кріслатий, Семен; Кулик, Теофіль; Лаврин, Микола; Лаврів, Василь; Левицька, Марія; Лінинський, Микола і Марія; Луків, Іван; Ляшкевич, Ольга, Маланюк, Мирон; Мерещак, Володимир; Д-р Миколаєвич, Роман і Ірена; маестро Мороз, Михайло і Ірена; Мудрий, Василь і Дарія; Патряк, Петро; Пенкальський, Ярослав; Піндічук, Евген; Пойда, Михайло і Наталія; Семущак, Лев і Стефанія; ред. Смолій, Іван; Сталіс, Петро; Ціховлас, Зенон і Любомира; Черненко, Василь; Човник Йосиф і Стеля; Школяр, Михайло і Ольга;

По 5.00 дол. зложили:
Безкоровайний, Кирило; Борис, Ілля; Василькевич, Катря; Д-р Думенко, Симон і Пієретте; Гринків, Володимир і Ольга; Іващенко, Марія; Коцибала, Святослав; Клакстон, Ролланд і Марія; Кочіс, Михайло; Ларів, Василь; Ліщинський, Михайло і Софія; Маркевич, А.; Непордник, Михайло і Луїза; Проць, Н. Станчак, Іван і Ольга; Шпіндура, ВАсиль; Шеремета, Василь;

По 1.00 дол. зловили:
Лашенко, Микола; НН.Філядельфія; НН. Трентон

Список жертводавців уа УВУ під час перебування Ректора УВУ в Чікаґо, листопад 1981 р.

Дир.**Роман Мицик,** (Самопоміч) 250.00; Д-р **Пилип Демус,** 200.00;

По 100.00 дол.
Д-р **Роман і Лідія Смик; Франка Дахнівська;**

По 50.00 дол.
Д-р **Роман і Анна Кобилецькі; Братство Св. Андрея при Соборі Св. Володимира і Ольги;**

По 30.00 *дол.*
Авґуста аптека; Д-р М. Головатий; Роман і Зеновія Бігун; Володимир і Ольга мартинюки; мґр Омелян і Лєна Басюк;

По 25.00 дол.
Проф. Адам Антонович; Д-р Михайло і Ольга Головатий; Петро Хома, Микола Стасюк; Пилип і Анна Кульчицькі; Рома Яхторович; Александер Тимчук;

По 20.00 дол.
Василь Литвин; Іван і Марія Скоморохи;

По 15.00 дол.
Д-р Микола і Катерина Домашевський;

По 10.00 дол.
Анна Білинська; Д-р Павло Турула;

(Список переслав д-р М.Головатий)

Ім'я і прізвище в цьому списку подаємо так, як вони були подані жертводавцями українською мовою, якщо вони були подані тільки латинкою — подаємо їх користуючись транслітерацією Конґресової бібліотеки ЗСА.

Щоб оминути неточностей, просимо всіх шановних жертводавців подавати свої прізвища в двох мовах.

Щиро дякуємо всім жертводавцям. З уваги на всеукраїнську місію, яку сповняє УВУ, МЕТОЮ ФУНДАЦІЇ є, в шестидесятиліття існування УВУ (1921-1981), — створити ОДНОМІЛЬЙОНОВИЙ ФОНД, який допоможе забезпечити дальший розвиток української науки у вільному світі, так конче потрібної, тим більше, що на Рідних Землях йде повна русифікація.

УПРАВА Фундації звертається до всіх українських патріотів, які досі ще не зложили пожертви й не стали членами ФУВУ, з гарячим проханням стати членом Фундації, або скласти пожертву в міру Ваших спроможностей. Якщо Ви зложили свою пожертву — тоді доповніть її одноразово чи ратами, щоб стати членом Фундації із всіма правами, відповідальністю і привілеями. Коли вже Ви є членом Фундації — просимо **ВАС** піднести свій вклад на вищий рівень.

У Вашому особистому імені, в імені цілої родини; в імені дорогих Вам осіб, що відійшли у вічний спокій; в імені організації та установи — Ви маєте можливість створити при Фундації УВУ „**Постійний Стипендійний Фонд**" **(ПСФ)** з якого щорічно буде приділена стипендія на студії або дослідну працю в царині українiстики. **Фінанси ПСФ** є поставлені окремо на найвищі відсотки у банках і **тільки відсотки** розподіляються на стипендії або дослідні праці чи публікації згідно із волею та бажанням фундатора чи жертводавців. **ОСНОВНИЙ** капітал зложений фундатором чи жертводавцями залишається постійно ненарушеним. ТОМУ ці ПСФ будуть існувати вічно. САМ Меценат, родина, є річно інформовані про використання і розподіл відсотків даного ПСФ, одночасно фундатори, родина чи їх нащадки своїми порадами та дальшими пожертвами можуть постійно розбудовувати ці родинні ПСФ.

Повний Постійний Стипендійний Фонд є тоді, коли меценат, родина чи установа зложить на цю ціль **10,000.00** дол. Проте, коли вже вплачено 5,000.00 дол. **ПСФ —** починає діяти доповнений фондами Фундації. Вплати на **ПСФ** — можна сплачувати ратами.

Коли із різних причин Ви не маєте можливости створити **ПСФ** просимо Вас з різних оказій творити **одноразові стипендійні фонди. Одноразовий Стипендійний Фонд** є тоді, коли жертводавець на цю ціль зложить 500.00 дол. Одноразових фондів цього року було десять.

Всі стипендійні фонди постійні і одноразові і їх фундатори є оголошувані в українській пресі на всіх континентах. **Стипендійні фонди** це найкраща можливість увіковічнити Ваше ім'я, ім'я Вашого роду, традиції так широко відомі колись на Батьківщині, при тому зробите капіталовклад, який у Вашому імені буде сторицею повернений українським громадам — українському народові.

Головними критеріями приділення стипендій є обдарованість і успіх в студійній і національно-громадській праці, без огляду на вибрану спеціяльність.

В академічному році 1980/81, Фундація УВУ дала дотацію в сумі **2 тис. дол.** на українсько-польську наукову конференцію, яка відбулася в Мюнхені в УВУ; **зорганізувала** для провідного активу українського студентства і молодечих організацій — успішну наукову поїздку „**СТЕЖКАМИ БАТЬКІВ ПО ЕВРОПІ"; виплатила 38 стипендій,** зокрема для молодих студентів із бідніших країн нашого поселення. Стипендії покривали лише оплату за навчання. **Тільки 8-ом** молодим учителям (та кандидатам) шкіл українознавства — учасникам педагогічних курсів в УВУ, — покрито кошти інтернату і льокальної транспортації. **Раніше 20 тис. дол. виплачено** на розбудову бібліотеки і педагогічних курсів, як і рівнож **40 тис. дол. вльоковано** в будинок УВУ для того, щоб зменшити рати сплат із однієї сторони, а з другої за домовою з університетом певну кількість заощаджених з процентів передати у формі стипендій нашим студентам.

Правда, з жалем мусимо ствердити, що Фундація з огляду на свої скромні фінансові спроможності не могла ще в минулому академічному році охопити всіх зголошених і потребуючих фінансової допомоги студентів. **ПРОТЕ, ми віримо,** що в майбутньому при **ВАШІЙ БАТЬКІВСЬКІЙ ДОПОМОЗІ** нам вдасться і це зробити. Минулого академічного року при Вашій допомозі через розбудову бібліотеки, навчального апарату і 38 стипендій, **ФУНДАЦІЯ** вже зробила добрий початок, хоч і малий, проте конкретний вклад для підготови молодих кадрів, молодої зміни, — на те, щоб заступати опорожнілі місця в українському шкільництві, в молодечих організаціях, в українських установах. **Це є одно із основних завдань нашої діяспори** — тим більше, коли ми є свідками постійного відлету „журавлиним шнурком" у засвіти активних і довголітніх **патріотів-працівників** в українських наукових, громадських, церковних і культурних установах, та своєрідного занепаду активности нашої діяспори.

Нехай у нашій діяспорі не буде ані однієї особи, родини, парохії, організації чи установи, ім'я якої не було б записане між тими, що поклали свою цеголку у велику будову Фундації УВУ для вільної української науки.

Всі пожертви і датки на Фундацію УВУ, на постійний чи одноразовий стипендійний Фонд — **можна відтягнути від податку.**

Виповніть ще сьогодні **ЧЛЕНСЬКУ ЗАЯВУ** і перешліть разом зі своєю вкладкою чи пожертвою на адресу Фундації. Ще раз запрошуємо **ВАС ОСОБИСТО до цього.**

Проф. Петро Ґой
голова Фундації УВУ

Д-р Ярослав Моцюк
скарбник Фундації УВУ

Просимо ласкаво тут відтяти й виповнити

1. Прошу прийняти мою (нашу) пожертву: $ 15.00 ☐ ; $ 25.00 ☐ ; $50.00 ☐ , інша:
2. Роди членства: (одноразова членська вкладка)
   а) звичайний член ☐ $100.00;   в) член-меценат ☐ $ 1,000.00.
   б) член добродій ☐ $ 500.00;   Зобов'язуюся сплатити до .... (дата)

Ім'я і прізвище або назва організації ....

Адреса ....

Підпис апліканта (жертводавця) .... Дата ....

Чеки виписувати на: UFU Foundation та висилати на адресу Фундації УВУ:

UKRAINIAN FREE UNIVERSITY FOUNDATION, Inc.
203 Second Avenue ■ New York, N.Y. 10003

Приціл...

(Продовження зі стор. 2)

У своїй праці Тайсон згадує, що перед 1980 роком американський загал почав реагувати проти намагань Москви і її американських свідомих чи несвідомих підпомагачів знищити Сі-Ай-Ей та ФБІ. Ця реакція американського народу, широких мас виявила себе вповні в останніх президентських виборах, тоді,коли американський загал мав нагоду сказати своє слово. У цих виборах американський народ не тільки вибрав президента Роналда Реґена, який зайняв тверде становище супроти московського експансіонізму, але вибрав і Сенат зреспубліканською більшістю і не перевибрав деяку кількість дуже лівих чи ліво-ліберальних сенаторів і конґресменів.

Автор каже, що американський загал має великий запас здорового розсудку, який дає йому змогу опиратися комуністичній пропаґанді і впливам крайньолівої „лаббі", преси та телебачення краще як Конґрес і Уряд. Політики і вашінґтонські урядовці підпадають більше під вплив пропаґанди, яка пливе через престижеві східні засоби інформації, або через „лаббі"-групи, як громадяни „бек гоум", каже Тайсон.

Йосип Фролік, член чеського КҐБ, який свого часу вибрав свободу, а згодом перед сенатською комісією у 1975 році з'ясував тайну (для внутрішнього вжитку КҐБ) оцінку американського народу чеським КҐБ: „Патріотизм пересічного американця дуже високий... офіцера розвідки не повинна впровадити в помилку позірна індиферентність пересічного американця... про американські маси говориться, як про ,сплячого ґіганта', який завжди потребує шоку, щоб збудитися, але коли збудиться, є безмилосердним..."

Це, що велика американська преса і великі сітки телебачення часто виявляють ліві ухили і тенденції, і часто свідомо чи несвідомо допомагають комуністичній пропаґанді, не має абсолютно впливу на політичні погляди широких американських мас, широкого американського загалу, який у справді демократичній країні, що нею є ЗСА, є остаточним господарем країни. Це без сумніву добра новина.

Включімся у ґіґантський змаг

Книжку „Приціл — Америка" повинен купити і прочитати кожний українець. Ця книжка допоможе нам залишити наші міжусобиці, вийти з нашого ґетто і включитися у цей змаг, від вислідy якого залежатиме наша доля, доля наших дітей і доля нашого великого народу та доля ЗСА.

В 50-ЛІТТЯ ЖАХЛИВОЇ ТРАГЕДІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Список ч. 7/82

Пожертви на спеціяльний проєкт ФКУ: підготовку та публікацію наукових праць про трагічний, штучно створений Москвою Голод в Україні 1933 року:

1,500 долярів — Люба Палашевська.

По **1,000 долярів:** Іван і Марія Іскало, Михайло І. Костів, Юрій і Ірена Лаврівські, Володимир і Наталія Семениив, Іван і Юлія Сквіртнянські, Олександер і Софія Скоп, д-р Євген і Неоніля Стецьків.

По 500 долярів: Панас Дильовський, мґр. Володимир і Марія Петришини, д-р Роман і Богданна Топольницькі, Андрій Чорнобіль.

По 300 долярів: впреп. о. Мирон Головінський, Йосафат Жук.

По 250 долярів: Д-р Ірена Гребеняк, Ігор Гуменюк, Осип і Марія Марусяк, д-р Андрій Мацюрак, д-р Остап Котик-Степанович, Ярослав Цюк.

По 200 долярів: Іван Бащуцький, д-р Іван і Оксана Галицькі, д-р Михайло Головатий, Ярослав Гура, Іван Колін, Анатолій і Валентина Макогон, Василь і Анна Макух, Богдан і Галина Марків, Н. Н., Петро й Ірена Твердохліб, Марта Д. Шиприкевич, УККА — Янґставн, Огайо, Андрій і Марія Фалат.

По 150 долярів: Андрій і д-р Дарія Савдик, д-р Йосиф і Галина Тимочко.

108 долярів: Зібрано на поминках св. п. Йосифа Слевінського.

По 100 долярів: Яків Берестянський, д-р Данило Богачевський, Петро Бумбар, Михайло і Марта Віхорек, Максим і Надія Гармаш, Іван Головачук, Іван і Марія Горбачук, Марко Гордюк, Галина Грушецька, Олександер і Ольга Ґереґа, д-р Олександер Ґудзяк, Орест Дейчаківський, Володимир і Тамара Денисенки, д-р Роман і Анна Дзюбик, Дітройтський Комітет ФКУ, інж. Володимир Дмитріюк, Параска Завертайло, Остап й Ірена Захарків, Борис й Ірина Іваницькі, д-р Іван і д-р Мирослава Іванців, Микола Ільницький, Анна Капітан, Галина Китаста, д-р Іван Кіндрат, Неоніля Кліш, д-р Володимир С. Клюфас, д-р Микола й Ірена Когут, д-р Ігор Кодельський, Михайло І. Костів, Михайло і Анна Костка, Володимир Костюк, Марія Крамарчук, Василь і Елеонора Кревсун, Марія Крижанівська, Теодор і Анна Кулинич, Микола Лаврин, Олександер і Софія Левицькі, Петро і Анна Макуха, Іванна Мартинець, Володимир і Анастазія Мерещаки, д-р Ігнат і д-р Еріка Метіль, Петро Мороз, Марія Мулькевич, Тамара і д-р Томас Нари, Олександер і Софія Нестеренко, Іван Павлічко, проф. Володимир Пилишенко, Михайло і Надія Пікас, Теодозій і Галина Пришляк, Юрій і Марія Рітачка, мґр. Мирон й Ірина Руснаки, Діяна М. Сенежак, д-р Лідія Серединська, Володимир і Зиновія Сидорак, Ярослав і Марія Сисин, Богдан і Євдокія Стельмах, Олекса Супрунович, СУК — „Провидіння", Андрій Табінський, Леся Телеґа, Рудольф і Ольга Федорович, др. Марія Слиж-Фішер, С. А. Франчук, Богдан й Ірена Чайківські, Ростислав Шутер.

80 долярів — В. Ч.

75 долярів — Валентина Лімонченко.

60 долярів — Валентина і Федор Гавришків.

По 50 долярів: Ірена Бережницька, Федір і Емма Іскало, д-р Аллан і Каролина Крав, Тетяна Криницька, д-р Юрій Кушнір, проф. Іван і Галина Лобай, Микола Надибський, Петро Новак, Лідія Одежинська, Іван Д. Пасенчук, Дмитро і Софія Пітолай, Юрій Ровенчук, Леонід Романюк, Василь і Соня Семенюк, родина Скиба, Еміль Скремета, Данило Степаненко, Євген Турянський, Марія Холевчук, Ігор Яременко.

По 40 долярів: Володимир Сушко, о. протопресв. Іван Ткачук.

По 30 долярів: Н. Н., Володимира Таращук.

По 25 долярів: Юрій Боберський, Степан і Анна Вовк, Марко Гордіюк, Ігор Гуменюк д-р Петро і Софія Ґулик, Корнило і Емілія Дзюба, д-р І. О. Куцан, Дмитро Проць, Василь Савка, д-р Йосиф Сененький, Петро і Анна Тютюнник, Павло Хорошилов.

По 20 долярів: Іван Демків, Харитон Довгалюк, Теодор Кулинич, Петро Лещишин, Іван і Мирослава Ліщак, Андрій Омельченко, Стефан Перун, Марія Попадюк, Василь Прокопик, Олександер Рибалт, Богдан Стефанишин.

13 долярів — Микола Іванко.

По 10 долярів: Юліян Бачинський, Михайло Білан, Михайло Болотенний, Казимир Бульван, Степан Василевич, Василь Гаврилко, Дмитро Глива, Михайло Ґудз, Михайло Копчик, Петро і Олена Ланчак, Мирон Ліщак, Павло Люлька, Михайло Мартинишин, Леся Матіяш, Анна Мельник, Галина Пісецька, Ольга Папроцька, Михайло і Марія Ремські, Петро Рудяк, Франко Сілецький, Іван Стрілка, Ангелина Таланова, Андрій Торський, Михайло Хорос, Євгенія Чорняк, Михайло Штинь, Максим Штука, Михайло Юркевич.

І **32** мешних пожертв на суму — **134** долярів.

Продовження звідомлення про пожертви друкуватиметься в наступних списках. Щиро дякуємо.

Ввічливо просимо грошові датки слати на адресу:

Ukrainian Studies Fund
Harvard University
1583 Massachusetts Avenue • Cambridge, Mass. 02138

Активні українські студенти



Адріяна Кочман і Марко Сидоренко моделюють київську ношу

У п'ятницю, 22 го, і суботу, 23-го січня, відбувся Міжнародний Фестиваль в Нортвестерн університеті в Еванстоні, Іллиной. Це перший раз в історії цього університету, в якому переважають студенти англосаксонського походження, студенти інших національностей і етнічних груп, мали нагоду обмінятися інформаціями про історію і стан своїх країн і одночасно познайомити американського студента з різноманітністю культур, та показати, який внесок вони вкладають в загальну американську культуру.

Протягом двох днів висвітлювано інформативні фільми, прочитано доповіді, відбулись семінари, виступали мистецькі групи , і присутні мали нагоду покуштувати різноманітні страви різних етнічних груп.

Українських активних студентів тут тільки жменя, але вони охоче й з запалом включилися в цей фестиваль. Організаторами української частини були Тарас Сілецький і Адріяна Кочман.

У суботу о 3-ій годині по полудні в студентському центрі „Норріс", відбувся показ української національної ноші з колекції Анни Кульчицької. А.Кочман у вступному слові поінформувала глядачів про Україну і про багате українське народне мистецтво; потім вона і студент Марко Сидоренко давали пояснення до кожного вбрання окремо: київське, гуцульсе, закарпатське, полтавське, волинське, харківське, бойківське подільське, лемківське. Моделювали убрання Оксана Івасишин, Джейн Финглис, Адріяна Кочман, Світлана Кочман, Віра Кохно, Ліза Опанасюк, Аня Помяк. Тарас Сілецький, Марко Сидоренко, Су Слатер, Ірка Соколовська та Адріяна Сумик.

У другій частині української прогрмаи виступили члени ансамблю бандуристів Школи Українознавства св. Володимира під керівництвом Олексія Пошиванника — Катя Волковець, Андрій Карасейчук, Рая Карасейчук, Мотря Пошиванюк і Павло Пошиванюк. Це була дуже добре підготована група молодих бандуристів.

Субота, 23-го січня — це був один із найхолодніших днів в історії Чикаго, яке було засипано снігом; та лютий мороз не злякав молодь, у якої виплекана любов до свого народу, та які використувують кожну нагоду, щоб познайомити американське довкілля з культурою свого народу.

На весні Український Клюб плянує виставку українського народного мистецтва і українських книжок в англійській мові.

У.К.

У поклоні...

(Продовження зі стор. 2)

почавши, а сьогодні на Оксані Мешко скінчивши. На щастя, імена і прізвища героїнь нової доби вже зафіксовані в українській визвольній боротьбі. А їх чимало: Софія Галечко — хорунжий УСС; Ганна Дмитерко - десятник УСС і старшина УГА; Олена Степанів — героїня бою на Маківці; Віра Бабенко — зв'язкова повстанського штабу Катеринославщини, закатована ЧеКа; ; Соколовська Маруся — учасниця Другого зимового походу, що закінчився Базаром (1921 р.), Тарасенко Маруся — підпільна діячка, що її розстріляло ЧеКа 27-го травня 1923 р.; Ольга Басараб — організаторка Червоного Хреста, член УВО, яку замучила польська поліція 13-го лютого 1924 року у Львові. Її смерть стала надхненням і зразком для Олени Теліги, провідниці і поетки, духової доньки Лесі Українки, яка загинула 40 літ тому. Точно 9-го лютого 1942 року ґестапо арештувало Олену Телігу і її чоловіка Михайла, й їх розстріляли. Своїм характером, своєю посвятою вона навіть перевищила літературних героїнь Лесі Українки, кажучи: вітрами і сонцем намітив Бог її шлях , бо щастя і горе, радість життя і смерть гралися і перехрещувались в її короткому житті. Вона була не лише поеткою і вірною донькою свого народу, вона була і воїном і редактором журналу „Літаври" у своєму рідному Києві, була теж політичним діячем, гордо поклавши буйну голову на жертвенницу батьківщини.

Але найбільшою жертвою, короною посвяти була трагічна, добровільна смерть 500 українських жінок-героїнь в концтаборі Кінґір у Казакстані в 1954 році. У їхньому збірному виступі, виступі безборонних жінок проти совєтських танків полум'яніє безмежна любов самопосвяти — бо немає більшої любови, як та, що душу свою кладе за друзів своїх .

Згадаймо ще й тих жінок, а їх мільйони, що із саможертвою виховують молоде покоління, і хоч становище їх важке, вони не женуться у погоні за кар'єрою, але стараються зберегти своє національне обличчя і передати його нащадкам. Від Горської почавши, а на Оксані Мешко скінчивши в Україні зростають нові жінки, що поруч своїх чоловіків і синів боряться за права свого народу, за свою улюблену державу — це також геройство.

Згадаймо з пошаною і тих жінок у розсіянні, які зуміли навчити своїх дітей рідної мови, посилають їх, не жаліючи дорогого часу, до суботніх шкіл, та підготовляють їх до майбутнього повороту і праці для батьківщини. Саме так повинні виховувати своїх дітей усі українські матері, бо кожна втрачена дитина — це вимирання народу.

Три місяці перед смертю Тарас Шевченко написав маленький вірш, який можна вважати його останньою сльозою. Вірш цей змальовує вікову трагедію української сім'ї:

Зійшлись, побрались, поєднались,
помолоділи, підросли.
Гайок, садочок розвели
кругом хатини. І пишались,
неначе князі...діти грались
росли собі і виростали...
Дівчаток москалі украли,
А хлопців в москалі забрали...

Тільки геній Шевченка міг у кількох словах охопити вікову трагедію української сім'ї. А скільки ж нещасних батьків переживає таку ж трагедію тепер? І в Україні, і в розсіянні. Діти — найбільший скарб народу, єдина надія поневоленої нації — затрачується в чужому морі. Там,в Україні,їх змушують різними способами ставати „радянською" людиною. Одначе тут, у вільній країні, ніхто не переслідує нас за те, що вживаємо української мови, ніхто не наказує нам зміняти наших імен чи прізвищ. Одже чому ми це робимо? Нащо? Сьогодні всі етнічні групи мають право плекати свою мову, свої звичаї, свої традиції; затримувати свої оригінальні прізвища. Нам лише треба вірити і хотіти затримати свою національну ідентичність, а коли зуміємо зберегти її, майбутні покоління згадуватимуть і нас з пошаною.

Почали працю над перекладом Східнього права



Комісія Східнього Кодексу в ЗСА (зліва): о. Микола Речфорд, монс. Іван Елія, о. Іван Фаріс, монс. Володимир Паска, монс. Ілля Ел-Гаск, о. Роберт Господар, архимандрит Віктор Поспішил, монс. Раймонд Мисулич, о. Мелетій Войнар, ЧСВВ, та о. Йосиф Кіснер.

Вашінґтон. (В.П.).—На підставі доручення Конференції Східніх Католицьких Єпископів ЗСА архимандрит Віктор Поспішил, якого назначено директором перекладу і коментаря кодексу, скликав наради східніх каноністів на 20-те й 21-ше січня 1982 року, які відбулися тут з ласкавої гостинности Владики Митрополита Стефана Сулика, в Українській Католицькій Семінарії.

Із усіх запрошених східніх каноністів одинадцять змогли прибути: крім архимандрита Поспішила були тут монсеньйор Сілі Беджані, ректор Маронітської семінарії в Вашінґтоні; архимандрит Іван А. Елія, ЧСВВ,із Мелхітської екзархатської канцелярії в Монтреалі, Канада; монс. Ілля Ел-Гаєк, маронітський церковний правник; о. Іван Д.Фаріс, канцлер епархії св. Марона в Бруклині; о. Роберт Й. Господар, кандидат до докторату канонічного права з Української філядельфійської Архиепархії; монс. Реймонд М. Мисулич, канцлер епархії Пассейк; монс. Володимир Паска, ректор Семінарії св. Йосафата та професор східнього канонічного права; о. Микола Р.А. Речфорд, кандидат до докторату з епархії Парма; о. Мелетій Войнар, ЧСВВ, відставний професор східнього канонічнмого права на Католицькому університеті у Вашингтоні. Інші каноністи заявили, що прибудуть, але були перешкоджені різними причинами.

Каноністи перше вислухали виклад о. Якова А. Коріден, професора вашінґтонського теологічного об'єднання. Професор Коріден, відомий знавець церковного права, тепер є координатором проєкту Американського товариства канонічного права написати коментар і переклад майбутнього кодексу канонічного права Латинської Церкви.

Цей коментар підготовляють 26 різних авторів, з яких половина вже передала рукописи. Коментар призначений для вжитку душпастирів і зацікавлених мирян. Передбачують, що цей коментар вийде в одному великому томі форматом енциклопедії.

Якщо вже цього року опублікують і поширять латинський кодекс канонічного права, то на підставі непідтверджених припущень коментар, у якому будуть вміщені всі канони з англійським перекладом, появиться весною 1983 року.

Комісія східнього коментаря й перекладу просила Товариство канонічного права про дозвіл уживати ті частини коментаря й перекладу кодексу, які тотожні з східнім кодексом. Тому що нема дати, коли проголосять східній кодекс, не можна нічого сказати відносно часу публікації коментаря до східнього кодексу, який об'ємом і виглядом наслідуватиме латинський коментар.

Комісія у другий день своїх нарад назначила монс. В.Паску й о. І.Фаріса співдиректорами проєкту. Рішено сконтактуватися з видавцем латинського коментаря, щоб одержати інформації відносно можливости друкувати східній коментар через нього. Коли робота підготовки наблизиться до публікації, комісія попросить Конференцію Східніх Католицьких Єпископів ЗСА активно зайнятися цим проєктом, делеґуючи одного з єпископів для цього

Декілька членів Комісії вже вибрали собі частини майбутнього східнього кодексу, до яких напишуть коментарі. Інші члени виберуть собі розділ пізніше, коли зможуть краще познайомитися з матеріялом

Підготовка коментаря й англійського перекладу є немале завдання, бо кількість фахівців східнього канонічного права в Америці й Канаді незначна; все таки та обставина, що є можливість використати ті частини, які тотожні обом кодексам, дозволить приготувати цей твір за два-три роки.

Наступні сходини Комісії передбачуються на кінець травня. Владика Василь Г. Лостен запросив користати з приміщень Семінарії св. Василія в Стемфорді, Конн.

Досвід, який Комісія набуде виданням англійського коментаря й перекладу, допоможе також підготовити український переклад.

„НЕ ЦИТУЮЧИ"

У „листі до редакції" від Миколи Кушніренка в ч. 28 „Свободи" з п'ятниці, 12-го лютого слід читати: „Р. Сочинський подає як зміст моєї статті, майже її не цитуючи...", а в газеті надруковано — „її не читаючи". — Ред.

У ЧЕТВЕРТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА І БАТЬКА

бл. п.

АНТОНА ЛАЗІРКА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в неділю, 28-го лютого 1982 р., о год. 12-ій дня
в церкві св. Івана Хрестителя
в Нюарку, Н. Дж.

НАТАЛІЯ — дружина
НАТАЛКА — дочка
ОЛЕГ — син
І Родина

Свято державности у Вилмінґтоні

В неділю,17-го січня,у залі української католицької церкви у Вилмінґтоні, Делавер, святочно відзначено річницю проголошення української держави. Після відчитання проклямації проголошення Українського дня в дні 22-го січня та привітів від губернатора П'єра дю-Понта, посадника МекЛофліна та сенаторів Рота і Байдена й від конґресмена Еванса, виступила капеля бандуристів під проводом Сергія Ковальчука. Численно зібрані українці Вилмінґтону грімкими оплесками віддячилися нашим бандуристам за мистецьке виконання.

Святочне слово про теперішні змагання нашого поневоленого та нескореного народу на рідних землях та про діяльність Української Гельсінкської Групи виголосила д-р Ніна Строката-Караванська. Після доповіді прелеґентка мала нагоду підкреслити та насвітлити окремі моменти та проблеми у своїх відповідях на запитання численних зацікавлених і зворушених її красномовним словом учасників свята. Свято закінчено національним гимном.

Опісля при перекусці Н. Строката-Караванська ще мала нагоду зустрінутися з місцевим громадянством.

Н.Н.

ПОДЯКА

3 волі Всевишнього, дня 11-го вересня 1981 року
відійшов від нас у Вічність

наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО І ДІДУНЬО

бл. п. мґр прав

АДАМ АНТОНОВИЧ ГОРДИНСЬКИЙ

— гербу САС

В першу чергу дякуємо Владиці Єпископові Робертові Москалеві за відправлення Парастасу. Всечеснішим отцям: М. Кучмякові, Д. Библову, М. Перетяткові та П. Лабінському за відправлення Парастасів, Поминальної Служби Божої та теплі слова потіхи.

Щиро дякуємо за прощальні слова після Парастасу: Інж. М. Семанишин від Відділу УККА, ООЧСУ та Українського Народного Дому, Б. Тодорів від ГУ СУК „Провидіння", М. Добош від Радних СУК „Провидіння", мґр М. Коць від Інституту ім. В. Липинського, інж. Т. Дурбак та А. Кейбіда від Парафіяльної Ради, О. Цяпка від 28-го Відділу Союзу Українок та д-рові П. Богданський від щадниці „Тризуб".

Сердечна подяка за зворушливі слова прощання над могилою: Інж. В. Кострубяк від Гетьманського Руху та Президентові СКВУ мґр. І. Базарко від Централі УККА.

Щире спасибі за спомини про Покійного під час поминального обіду: Б. Казанівський від ГУ СУК „Провидіння", д-р І. Яремко (вже покійний) — особистий друг від шкільної лавки, І. Кульчицький від шляхти гербу Сас, М. Цяпка, А. Дубас, І. Кононів та Л. Яськів — спомини.

Сердечна подяка церковному Хорові під дириґентурою М. Добоша за зворушливий спів під час Панахиди та Поминальної Служби Божої.

Вдячні Товариству св. Імени при церкві св. І. Хрестителя за відмовлення Вервиці.

Невимовно вдячні О. Гузар та всім Паням Приятелькам за поміч в нашому тяжкому горю.

Наша щира подяка похоронному заведенню Литвин-Литвин за дбайливе та старанне переведення похорону.

На кінці щире спасибі Приятелям, Знайомим і Організаціям, які прощали Покійного квітами, ті які жертвували Святі Літургії за спокій душі Покійного та Тим, які зложили пожертви на добродійні цілі.

На поміч у публікації праці — „БОЯРСЬКО-ШЛЯХЕТСЬКО-ДВОРЯНСЬКА ВЕРСТВА: ЇЇ ВНЕСОК У РОЗВИТОК УКРАЇНИ".

200.00 дол. — Дирекція Банку „Тризуб";
по 100.00 дол. — СУК „Провидіння", Й. і А. Біловуси, А. Дубас, І. Луків, мґр. А. і О. Смаль;
по 50.00 дол. — мґр. М. і І. Коці, І. і Д. Кульчицькі, Л. Лапичак, О. і Т. Подільчук, інж. М. і М. Семанишин;
по 40.00 дол. — О. Гаврилюк, Б. Козак, В. Шот;
30.00 дол. — Я. і М. Волошин;
по 25.00 дол. — о. В. Базилевський, д-р М. і М. Богатюки, д-р П. і Т. Богданські, В. і М. Боярські, інж. Я. і Н. Бігуни, В. Васічко, д-р В. і Т. Гординські, С. і М. Гординські, Р. і Н. Дворяни, Д. Каранович, інж. Я. Карпяк, інж. Ю. і М. Кулішенки, А. Кейбіда, В. і П. Кучкуди, інж. В. Кострубяк, М. і М. Миськові, Ю. і Н. Цегельські, інж. Я. Цюк, д-р Е. Зибликевич, М. і А. Шаркевичі;
по 20.00 дол. — д-р О. і С. Андрушкові, Н. і І. Басняки, З. і І. Бундзяки, К. Гречак, інж. Т. і М. Дурбаки, В. і Л. Данилюки, інж. Р. і Н. Загайкевичі, Я. і О. Зарембі, Я. Івасечко, М. і Н. Клецорі, М. і Д. Колотили, І. і Р. Лапичаки, Я. Леськів, М. і Д. Луцькі, М. Матияш, Л. і Р. Падковські, О. Цар, Е. і О. Яворські, проф. Ю. Яримкевич;
15.00 дол. — Л. Рудзінський;
по 10.00 дол. — О. Бережницька, І. і Б. Боярські, С. Боровик, Д. Бобиляк, Б. Бортник, Ю. і Б. Вертипорохи, С. Вовчак, Я. і С. Городиські, Б. Казанівський, І. Качмарська, О. і І. Новицькі, А. і Б. Процюки, С. і С. Редьки, І. Федів, М. і О. Цяпки, Д. Ґ. Катеріна, Р. і І. Стахури, М. Яворська, В. і М. Янюки;
по 5.00 дол. — мґр. В. і О. Гнатики, О. Гузар, Н. і А. Козюпи, І. Кочержук, Д. і М. Половчаки, І. Стройник;
1 00 дол. — В. Манько.

Разом .... 2,216.00 дол.

УНІГУ — ГАРВАРД

100 00 дол. — Б. і М. Робаки.

Разом .... 2,316.00 дол.

Хай Господь винагородить Вас всіх обильними ласками.

Залишені у великому смутку:

дружина — МАРІЯ
син — ЮРІЙ з родиною
син — МИКОЛА з родиною



Ділимося сумною вісткою з Приятелями та Знайомими,
що у Філядельфії, Па., 23-го лютого 1982 року,
після тяжкої недуги відійшов у Вічність,
на 59-му році життя

бл. п.

ДМИТРО ПЕТРОВИЧ НЕССЕН

народжений 1923 року на Полтавщині.

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 26-го лютого 1982 року, о год. 7:30 веч. в церкві св. Покрови при 12-ій та Оавк Лейн вул. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — у суботу, 27-го лютого 1982 року від год. 9-ої ранку з церкви св. Покрови на православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:

дружина — АННА
діти — МИХАЙЛО, МАРІЯ, ІРИНА
мама — ПАРАСКЕВІЯ
тесть — ЯКІВ МАТВІЄНКО

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

НОВІ ВІДЗНАЧЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ТРЕНЕРІВ КОПАНОГО М'ЯЧА



З фотоархіву УСВТ „Ч.Січ".

Стоять (зліва): Зенон Снилик (капітан), Володимир Чижо вич (тренер), Євген Чижович (менаджер) першої дружини копаного м'яча УСВТ „Ч.Січ" 1969 року.

З приємністю відмічуємо нові успіхи найвизначніших активних українських тренерів в копаному м'ячі ЗСА. На конвенційному бенкеті, що відбувся 22-го січня ц.р. в Конрад Гилтон готелі в Чікаго при участі понад 600 осіб: тренерів, провідних діячів Федерації копаного м'яча ЗСА та визначних гостей, Генк Штайфбрехер з Бостонського університету вручив Володимирові Чижовичеві найвищу нагороду імени „Билла Джефрі", а Байрон Матусек з Коннектикату найцінніщу регіональну нагороду найкращому тренерові середньоатлантійського побережжя ЗСА, якими вийшов старший брат Володимира Євген Чижович.

Вручаючи нагороду „Билла Джефрі", Г.Штайфбрехер відмітив, що заслужив її В.Чижович за свій величезний вклад праці і знання для швидкого росту цього спорту в ЗСА. Цікаво, що обидва брати почали свої тренерські кар'єри в УСВТ „Чорноморська Січ". Володимир започаткував тренерську працю з першою дружиною „Ч.Січі" в 1966 році, коли він перейшов до цього Товариства з італійського клюбу „Джуліяна" з Ню Йорку. Під проводом Володимира тодішня професійна дружина „Ч.Січі" в 1966 до 1969 року здобула великі успіхи.

Після переходу на працю тренера до філядельфійського коледжу й „Інтеру", тренерські обов'язки в І-ій дружині копаного м'яча „Ч.Січі" перебрав Євген Чижович, під проводом якого ця дружина продовжувала свої успішні виступи. В пізніших роках Євген був призначений тренером збірної ЗСА, в якій не зміг довше працювати з огляду на свої обов'язки тренера в середній школі Коламбія в Мейплвуді, Н. Дж.

На місце Євгена провід Федерації копаного м'яча покликав Володимира, який успішно працював з усіма трома збірними країни: юнацькою, Олімпійською (яку, до речі, закваліфікував до Олімпійських ігор, але через бойкот московської Олімпіяди ця збірна участи не брала) і збірною за чашу світу. В жовтні минулого року Володимир став тренером професійної дружини „Фівер" у Філядельфії.

Крім братів Чижовичів, на згадану конвенцію були запрошені ще два визначні українські тренери, а саме: Анатолій Охрименко, виховачець „Ч.Січі", під сучасну пору активний змагун і тренер І-ої дружини копаного м'яча „Ч.Січі", він теж тренер дружини копаного м'яча Кін коледжу в Юніон, Н. Дж., та Микола Микуляк, активний змагун І-ої дружини „Ч.Січі" і тренер Стівенс коледжу в Ню Джерзі.

УСВТ „Ч.СІЧ" — „ГОЯ" С.К. 3:2
УСВТ „Ч.СІЧ" — „ГЕЛЛАС" 2:0

Продовжуються гри турніру копаного м'яча в закритій залі за трофей і фінансові нагороди Віторійо Поццо в Північному Ню Джерзі, які проходять в Арморі Елізабету. У двох чергових змаганнях, що відбулися в днях 16-го і 23-го січня ц.р. „Ч. Січ" здобула дві перемоги, завдяки яким висунулася на чолову позицію у своїй групі. В зустрічі з еспанським клюбом „Гоя" „Січовики" ввесь час тримали ініціятиву і вели 3:0, але в кінцевій фазі гри еспанці влучно використали помилки наших оборонців та стрілили два почесні голі. Переможні голі для „Ч. Січі" здобули: І.Чижович 2 і А. Охрименко.

В останніх змаганнях з грецьким клюбом „Геллас" „Ч. Січ" мала значно більше можливостей до здобуття вищого висліду, але закінчила скромнішою перемогою 2:0. Голі для „Ч. Січі" в цих змаганнях стрілили: Ю.Бакун і А.Охрименко. Склад „Ч. Січі": М.Хамуляк, В.Ткач, Ю.Бакун, М. Микуляк, В.Науменко, І. Чижович, М.Фарміга, Р.Ганич, Р.Букачевський, Б.Беднарський і А.Охрименко, провідник.

УСТВ „Ч. СІЧ" (ЮНАКИ І)
УСВТ „Ч.СІЧ" (ЮНАКИ ІІ) 7:1

У ІІІ-тій рунді юнацького турніру „Кугарс-Адідас", в І-ій дивізії відбулася календарна зустріч обидвох юнацьких дружин „Ч. Січі", в якій, як і можна було сподіватися, перемогли старші, кандидати на чемпіона турніру, високим вислідом 7:1. Голі для переможців здобули: Вендленд 3, Фавило 2, Р.Василак і Сильва. Крім них, у складі тієї дружини виступають: Д.Василак, Ю.Презимірський, А.Пенцак, І.Нищіт, О. Калинович. Р.Презимірський, провідник. Почесного голя для молодших юнаків здобув Ю.Гбур. У цій дружині виступають: Медюх, О.Іваньків, З.Іваньків, Т.Сергіїв, Б.Гбур, Калинович, Тимчина, Нищіт, Полянський, Гбур, Савуль, Прило. Провідник — Андрій Гбур.

УСВТ „Ч.СІЧ" (НОВАКИ) - „САНТОС" (НОВАКИ І) 3:6
УСВТ „Ч.СІЧ" (НОВАКИ) - „САНТОС"(НОВАКИ ІІ) 6:4

У першій грі голі для „Ч.Січі" здобули: А.Роланд, С.Презимірський і О. Василак. У другій грі А.Роланд 4, Презимірський і Т. Федоренко. Крім них, у складі дружини виступають: Науменко, Сергіїв, Іваньків, Фарміга, Ворох, Іваськів, Стеранка, О.Роланд. Провідник — Богдан Іваньків.

ВІДБИВАНКА

Не зважаючи на дуже холодну погоду і погані дороги, покриті ледовою кригою, 24-го січня ц.р. у Ньюарку відбувся черговий відбиванковий турнір ЮСВБА з участю 15-ти дружин з Ню Джерзі і Ню Йорку. В групі чоловіків цим разом змагалося 10-ть дружин, кляси „А" (АА-кляcові дружини, в тому „Ч. Січ" не брала участи), в жіночій групі „А"-кляси п'ять дружин, в тому числі жіноча дружина „Ч. Січ".

Українки відбули чотири гри, з яких виграли з клюбом „Пепсіко" Ню Йорк 15:11, 15:8, ремісували з „Біг Епл" Ню Йорк 6:15, 15:11, „Рейнбов" Ню Йорк 15:3, 7:15, програли з клюбом „Парк Словп" 11:15, 13:15 і таким чином, зайняли третє місце турніру.

У фіналі за два перші місця змагалися „Парк Словп" ВК і „Біг Епл", в якому перемогли „П. Словп" і таким чином здобули трофей турніру.

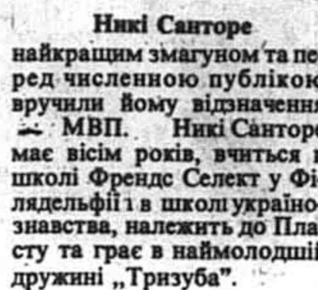
Склад „Ч. Січі" в звітовому турнірі був: С.Моравська, Л.Тицька, П.Мальоні, Шеремета, П.Котляр і М. Ганич. З різних причин бракувало: І.Дармохвал, Л. Плячик, С.Льоренсії і Х. Терлецька.

„СІЧОВИКИ" УЧАСНИКАМИ СВЯТКУВАНЬ САМОСТІЙНОСТИ УКРАЇНИ

Згідно із традицією, десятки членів УСВТ „Ч. Січ" взяли участь у врочистостях підписів посадниками міст Ньюарку, Ірвінгтону, Мейплвуду і Юніон проклямацій Дня самостійности України та піднесення на щоглах ратушів українського прапору. В найбільшому місті Ню Джерзі Ньюарку, в якому УСВТ „Ч. Січ" має свій осідок, під час підписування проклямації посадником міста Гібсоном від УСВТ „Ч. Січ" була присутня делегація у складі: О. Твардовський, Д.Бобеляк, В.Боднар, Л.Дацківська, М. Матияш, та юні спортовці — Я.Твардовський, М.Дацківський і М.Матияш мол.

УСПІШНІ ВИСТУПИ СПОРТОВЦІВ УСО „ТРИЗУБ"

У суботу, 9-го січня ц.р., в Спектрум у Філядельфії відбувся турнір копаного м'яча збірних дружин з „Юнайтед Джуніор Сакер Ліг", у яких, поміж іншими, з „Тризуба" брали участь такі змагуни: в дружині дев'ятирічних — Д.Мазуркевич, М.Коваль і Н.Санторе; в дружині 12-річних — М. Головай, 12- річних „Б" - М.Волощук і М.Німчук. Після змагань цих дружин грала професійна дружина „Фівер" з клюбом Пітсбург. Як відомо, тренером „Фівер" був відомий український спортовець, колишній змагун „Тризуба", пізніше змагун і тренер професійної дружини УСВТ „Ч. Січ", „Дзюхо" Володимир Чижович. Найкраще в цьому турнірі зарепрезентував себе і УСО „Тризуб" Нікі Санторе, який стрілив два вирішальні для перемоги голі, завдяки яким його дружина виграла 3:2. Присутні тренери вибрали його найкращим змагуном та перед численною публікою вручили йому відзначення — МВП. Нікі Санторе має вісім років, вчиться в школі Френдс Селект у Філядельфії і в школі українознавства, належить до Пласту та грає в наймолодшій дружині „Тризуба".



Нікі Санторе

Л.Костюк

Третій концерт УІА

(Продовження зі стор. 2)

ша публіка могла зразу сприйняти. В дійсності ж він такий сучасний і свіжий своєю побудовою, а ще в обличчі відродженого неоромантизму, що залишає по собі враження, якби був уцілено сьогодні скомпонований; коли б Нижанківський дожив до наших днів — а це могло б бути навіть дійсністю: йому бо було б тепер 89 літ — то він переживав би величезне задоволення, стверджуючи, якою сучасною і актуальною є тепер його музика. Навіть хоч у виконанних тріо відчувалось інколи дещо — за брак бракує часу — нашвидкоруч опрацьовану гру, то, не зважаючи на це, глибоку красу і репрезентативність композицій зовсім переконливо передали слухачам молоді інструменталісти. Тільки що не кожен слухач потрапить за один раз перетравити духово знаменито дисонантну барвистість поліфонії твору, любуватись його жвавою ритмікою і мелодичною структурою, а передусім його українською безпосередністю та близькістю кожному з нас. Адже таке релігійно-клясичне і сумовите у фортепіянi цитоване „Со духи праведних" на вступі до другої частини повинен був відчути кожен.

А дальше ми зустріли в особі „Тріо" відгомін і пов'язаність навіть із лірницьким мелодизмом. Ще і мусить привернути увагу шпаркий танцювальний ритм, що розмашно закінчує цей прецікавий і глибоко мистецький твір.

Ми певні, що він ніколи не „постаріється", а своєю музикою буде завжди актуальний. Треба тільки частіше виконувати його і вслухатись у нього добре.

На прощання слухачі не щадили щирих і одушевлених оплесків виконавцям за прекрасну музику і її виконання, викликаючи молодих мистців на сцену — в бажанні зустрінутись з ними знову знезабаріі.

Теодор Терен-Юськів

Українці у Другій світовій війні

Чарлстон, Ілл. (АСН).— Ситуація, в якій опинилася українська нація в часі Другої світової війни, все ще остається недослідженою, суперечною та вагітною в контексті причин та наслідків. Хиба немає української родини в Україні, які і поза землями України, щоб хтось з її членів не був втягнений у вир війни або не став її активним учасником. Ворожа українській національній справі пропаганда, підсилювана совєтськими засобами,не перестає атакувати та очорнювати противників російського імперіялізму, в чому Москва часто знаходить придатних союзників поміж західними авторами різних ідеологічних напрямків та симпатиків комуністичного режиму.

Саме ці відомі нам всім обставини та дії були причиною підготови окремої сесії, спонзорованої НТШ, в часі ХІІІ Конгресу Американської Асоціяції для поширення слов'янських студій(АААСС) у Монтереї, Каліфорнія, в серпні 1981 року. Сесія, присвячена темі „Українці в Другій світовій війні", включала доповіді таких відомих фахівців-професорів як Джан А.Армстронг, Кеннет С.Фармер, Василь Дмитришин, Юрій Кульчицький, Джан С.Решетар і Орест Субтельний.

Зважаючи на високий рівень доповідей і важливість самої теми, редакція відомого наукового американського журналу „Нешеналітіс Пейперс" вирішила видрукувати всі доповіді у формі симпозії у весняному числі (т.Х, ч.1, 1982). Журнал є органом Асоціяції для студій неросійських народів СССР (АСН) при співпраці Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці і появляється вже десятий рік два рази річно. Журнал розходиться у накладі 550 примірників по бібліотеках багатьох країн Америки, Европи, Азії та Австралії, включно з СССР.

Немає сумніву в тому, що це число журналу викличе своїм змістом широкий відгук та матиме великий вплив на загальне знання подій в Україні в часі війни. Саме тому редакція вирішила зробити це число доступним також і українській спільноті в західному світі як науковий засіб поборювання протиукраїнських течій та пропаганди.

Це число за ціну 10 дол. (165 стор.) можна набути, звертаючись на адресу: Nationalities Papers, 216 D Coleman Hall, Eastern Illinois University, Charleston, Ill. 61920. Чеки і грошові перекази слід виписувати „Nationalities Papers".

Степан М. Горак

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАСИЛЬ КАЛАМАЙ, член УНС Відд. 379 ім. св. Юрія в Чікаґо, Ілл., помер 19-го листопада 1981 року на 63-му році життя. Нар. 30-го січня 1918 року в Вербіці, Рава Руська, Україна. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку дружину Павлину, сина Андрія, дочку Ганнелор Так з чоловіком Річардом, дочку Розіту та чотирьох внуків. Похорон відбувся 23-го листопада 1981 року на цвинтарі св. Миколая в Чікаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Семків, секр.

ВОЛОДИМИР ДУНАЄВСЬКИЙ, член УНС Відд. 292 ім. Івана Христителя в Дітройті, Миш. помер 19-го листопада 1981 року на 60-му році життя. Залишив у смутку матір Марію, дочку Корін, двох внуків, сестру Анну. Похорон відбувся на цвинтарі Гренд Ловн в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!
Стелла Федик, секр.

МАРІЯ ЛУШ, членка УНС Відд. 147-го ім. св. Михаїла в Аллентавні, Па. Померла 31-го жовтня 1981 року на 64-му році життя. Нар. 1917 року в Україні. Членом УНС стала в 1935 році. Залишила в смутку сестру Софію Леман і брата Івана. Похорон відбувся 3-го листопада 1981 року на українській православній цвинтар св. Марії у Вайтголлі, Па.

Вічна Їй Пам'ять !
Іван Гуцайлюк, секр.

МАРІЯ ЛІПИНСЬКА, член УНС Відд. 327 „Запорізька Січ" в Гемпстеді, Н.Й., померла 24-го грудня 1981 року на 56-му році життя. Нар. 1925р. в Молодові, пов. Любачів. Членом УНС стала в 1974 році. Залишила в смутку мужа Тадея, дочку Орисю, синів Романа і Марка і 3-ох братів в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі „Святого Розпяття" у Вестбирі, Н.Й.

Вічна Їй Память!
Секретар.